

brat *francišek* 1

»Najprej s prostim očesom preletim
svetel lok prek neba, Rimsko cesto,
Žarela je v nešteti raznobarvnih
biserih, lepo sem opazil njeno
razgibanost, njene svetle in temne
predele. Tu sem doma ...«

SONCE, ZVEZDE, LUNA

- Januar: Marijina poslušnost
- Februar: Marijino darovanje
- Trideseta obletnica Duha Assisija
- Božično voščilo
- Romanje ob praznovanju Lurške Marije

- 3 Urednikova beseda
- 4 Frančiškova duhovnost
V objemu stvarstva
Je to božič?
- 8 Naša evangelizacija
Marija in mi v letu 2017
- 12 Iz naših družin
Trideseta obletnica Duha Assisija
Izjave Duh Assisija
Božič mojega otroštva
Duh Assisija in skavtski duh
- 22 Frančiškov svetni red
Božično voščilo
Anton Trstenjak
Vabilo
Bratu Frenku Jakopiču v slovo
- 26 Mladi Frančišku
Vprašanja so tista, ki me vodijo do večje vere
Zapisano v zvezdah
- 32 Pravičnost in mir
Sirija: Ponoven poziv k miru
Življenje je umetnost
- 36 Razvedrilo
Nagradna zlogovna izpolnjevančka
- 37 Korenine in sadovi
Javier Garrido: Rožice sv. Frančiška (27)
- 40 Sveta dežela
Novice iz Svete dežele
S kolesom po Romantični cesti v Nemčiji
Vabilo: Romanje ob praznovanju
Lurške Marije na Barbano v Italiji

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.
GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA
(OFS) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj:

Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zbef/

Za založbo:

Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora:

Janez Papa OFM (odgovorni urednik)
Fani Pečar OFS (glavna urednica)
Peter Skoberne OFS (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič OFS (Frančiškov svetni red);
Prispevke za rubriko OFS pošljite na e-pošto:

revija.bf@fsr.si

Gregor Pavlič OFS (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Jernej Kurinčič OFM (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Benjamin Tomažič (Napovednik)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik:

Aleš Porenta

Fotografije:

Naslovka: Obisk v bolnici, internet
Ostalo: Internet, arhiv revije BF

Oblikovanje in priprava:

Tina Bruno, Založba Brat Frančišek

Tisk: ABO Grafika d.o.o., Ljubljana

Naklada: 2.200

Naslov uredništva:

Ul. škofa Maksimilijana Držečnika 7, SI-2000 Maribor
tel.: 02-22-85-113

E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si

Rokopisov in slik ne vračamo.

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na:

Narodni svet FSR Slovenije,
Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana

TRR SI56-2420-1900-4608-820

KBS banka, Maribor; sklic na 00 700-17.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Gospod naj ti podari mir!

»Ko je bil Jezus rojen
v Betlehemu v Judeji
v dneh kralja Heroda,
so prišli modri z Vzhoda v Jeruzalem
in govorili:

'Kje je ta, ki se je rodil kot judovski kralj?
Videli smo namreč,
da je vzšla njegova zvezda,
in smo se mu prišli poklonit'«

(Mt 2,1-2).

Zvezda repatica je vodila modre z Vzhoda in jim kazala pot k novorojenemu Detetu. Zvezde so del našega življenja, saj nam pomagajo določati čase in kraje, nikoli pa niso središče in smisel našega življenja. Nam le pomagajo in nam kažejo pot. Nebesna telesa so ustvarjena, da bi preko njih lažje dojemali Božjo čast in slavo.

Letos se bomo v reviji Brat Frančišek srečevali s posameznimi elementi iz Frančiškove Hvalnice stvarstva. Tokrat se ustavljamo ob bratu Soncu ter sestri Luni in zvezdah.

Najvišji, vsemogočni, dobri Gospod,
tebi hvala, slava in čast in ves blagoslov.
Tebi, najvišjemu, edinemu pristoji
in nihče ni vreden tebe imenovati.

Hvaljen, moj Gospod, z vsemi tvojimi stvarmi,
posebno s soncem, velikim bratom,
ki razsvetljuje dneve in nas.
Lepo je in v velikem sijaju žari.
Tebe, Najvišji, odseva.

Hvaljen, moj Gospod,
v sestri luni in zvezdah;
ustvaril si jih na nebu jasne, dragocene in lepe.

O svojem srečanju z zvezdami nas bo obogatil g. Boris Kham, profesor fizike, ki ima dolgoletne izkušnje s preučevanjem zvezdnatega neba.

V rubriki Naša evangelizacija se bomo številko za številko srečevali s premišljevanji o Mariji, ki jih za vsak mesec pripravlja Komisija za vzgojo pri narodnem svetu OFS Slovenije.

Za nami je obhajanje tridesete obletnice Duha Assisija, o čemer si več preberite v rubriki Iz naših družin. V nadaljevanju bomo spoznali še enega znanega člana OFS, tokrat Antona Trstenjaka. Preberite pa tudi božično voščilo predsednika NS OFS Slovenije Metoda Trajbariča.

V rubriki Mladi Frančišku bomo spoznali Jureta Šumaka, dosedanjega predsednika Frančiškove mladine v Mariboru.

Zvezde nam govorijo o veliki Božji umetnosti, s. Ana Slivka pa nam piše o umetnosti življenja.

Ne spreglejte novic iz Svete dežele, vabljeni pa tudi na romanje na Barbano ob prazniku Lurške Marije.

Vse dobro!
Br. Janez Papa

V objemu stvarstva

Ko je bilo konec septembra vreme lepo in noči kristalno jasne, mi je šinilo v glavo: »Danes je dan (noč), ki ga je naredil Gospod!« Odločitev je padla: »Nocoj grem pod zvezdno nebo.« V avto sem naložil časovni stroj (teleskop) in se odpeljal v svoje priljubljeno opazovališče, na Mangartsko sedlo (2055 m). Na cilj sem prispel ob sončnem zahodu.

Noč se je počasi spuščala, vse se je umirjalo in tišina je zašepetala. Nebo je bilo jasno in počasi so se začele prižigati zvezde. Rojevala se je prekrasna temna noč. Misel mi poleti v Assisi, še dalje, v Carcere kjer so Frančišek ter brata Leon in Juniper zrlji v zvezdno nebo. V meni začne odzvanjati Frančiškova Sončna pesem.

Začnem prodirati v globino nočnega neba. Najprej s prostim očesom preletim svetel lok prek neba, Rimsko cesto. Žari v nešteti raznobarnih biseri, lepo opazim njeno razgibanost, njene svetle in temne predele. Tu sem doma, kakih 26.000 svetlobnih let od središča galaksije, okoli katerega z osončjem hitim s hitrostjo 260 km/s. Zavem se: če bi s to hitrostjo potoval moj avto, bi bil v eni sekundi iz Ljubljane v Portorožu in nazaj. Naše osončje v eni minuti prepotuje 15.600 km okoli središča galaksije. Naše Sonce je le ena izmed 400 milijard zvezd, ki sestavljajo to ovalno galaksijo, ki kolvrat po vesolju. Da, res lepa noč je!

Po vizualnem sprehodu po nebu se vrnem k velikemu časovnemu stroju (teleskopu) – ob pogledu v nebo so oči mini časovni stroj – in se z njim popeljem v oddaljeno galaksijo Andromedo (M 31), ki sveti v

daljavi 2,5 milijona svetlobnih let. Torej je svetloba, ki jo zdaj gledam, od tam odpotovala, ko se je na Zemlji porajalo življenje. V tej ovalni plošči, po vesolju potuje s hitrostjo 68 km/s, je okoli 600 milijard zvezd. Če bi mogel potovati s to hitrostjo, bi bil v eni sekundi npr. iz Ljubljane na Jesenicah. Potem pogled poleti v ozvezdje Herkula, kjer se zazrem v zvezdno gručo M 13 in tako gledam 23.500 let v preteklost. Okoli mene je spokojno tiho, slišim le lahkoten vetrič. Potovanje nadaljujem po Rimski cesti, v Lisičko grem pogledat planetarno meglico M 27. Opazujem jo dalj časa – da bi dojel, da je to ostanek zvezde, ki je pred približno 48.000 svetlobnimi leti eksplodirala (se rodila) kot supernova, njeno obrobje se po prostoru širi

s 30 km/s. Dobim občutek, da je svetel metulj, spravljen v stekleni krogli, kjer prijazno frfota.

Počasi potujem od galaksije do galaksije, ki so 85, 110, 200 ... milijonov svetlobnih let daleč. Vesolje se pospešeno širi, čas ne teče enakomerno.

Kje pa je potem Zemlja? Kot frnikola hiti okoli Sonca s hitrostjo 30 km/s, kar pomeni: v eni sekundi naredimo 30 km, v eni uri 108.000 km in v enem dnevu kar 2.592.000 km.

Ko gledam globine vesolja, se ustavim ob vprašanju časa, hitrosti svetlobe. Vse je relativno. Einstein je podal drzno tezo, da čas ni konstanten, absoluten. Tu moram narediti drzen korak in sprejeti nove, globlje zakonitosti, ko se začnemo približevati hitrosti svetlobe (300.000

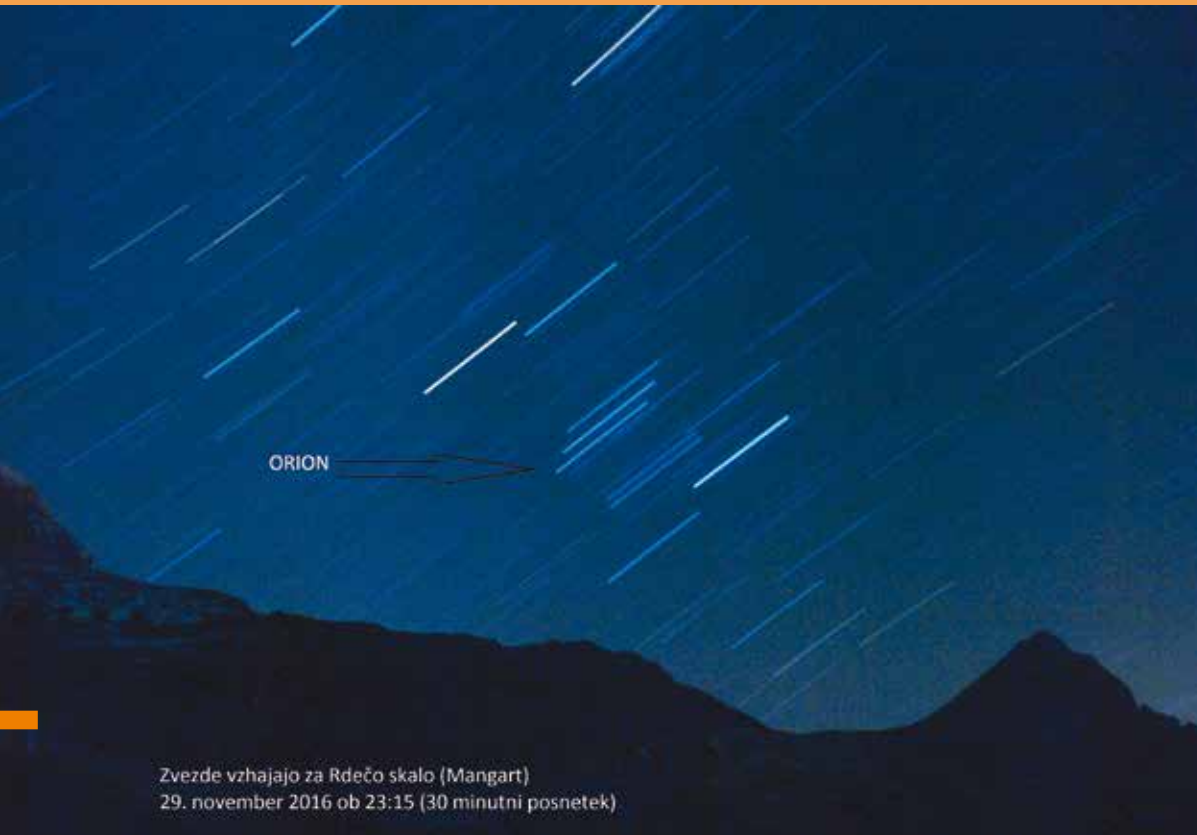
km/s). Tako pridemo do spoznanja o podaljšanju časa in skrajšanju dolžin.

Človek brska po tem vesolju in odkriva njegove zakonitosti, spoznava urejenost, lepoto, velikost, smotrnost. Spoznava, da ni naključij, in vedno bolj prodira v globine stvarstva.

Prežema me misel filozofa Janeza Janžekoviča iz knjige Smisel življenja: »Tudi preprost človek, nešolan človek, ki ima bistre oči, uvidi, da narava ni slepo mešanje snovi, marveč da je v njej marsikaj tako pametno in duhovito zasnovanega, da daleč prekaša vse, kar je zmožen ustvariti človeški razum.« Za trenutek se vznemirim, ko pomislim na Heisenbergovo načelo nedoločenosti, ki pravi, da nikakor ne moremo natančno poznati dveh lastnosti delca hkrati, npr. hitrosti in položaja. Načelo nedoločenosti pokaže, da je vesolje buren kraj, kadar ga proučujemo na vse manjših razdaljah in v vse krajših časovnih obdobjih. Torej ni smotrnosti, vse je kar tako ... Tudi to je zakonitost, ki jo odkriva človeški um v stvarstvu.

Vrtenje zvezd na severu, pogled proti gori Skala (Sedolce, Mangart), 30 minute posnetek, 30. november 2014 ob 9^h

Zvezde vzhajajo za Rdečo skalo (Mangart)
29. november 2016 ob 23:15 (30 minutni posnetek)

Potem me preplavi misel iz Knjige modrosti, ki me pomiri:

»Bog je vir vsega spoznanja

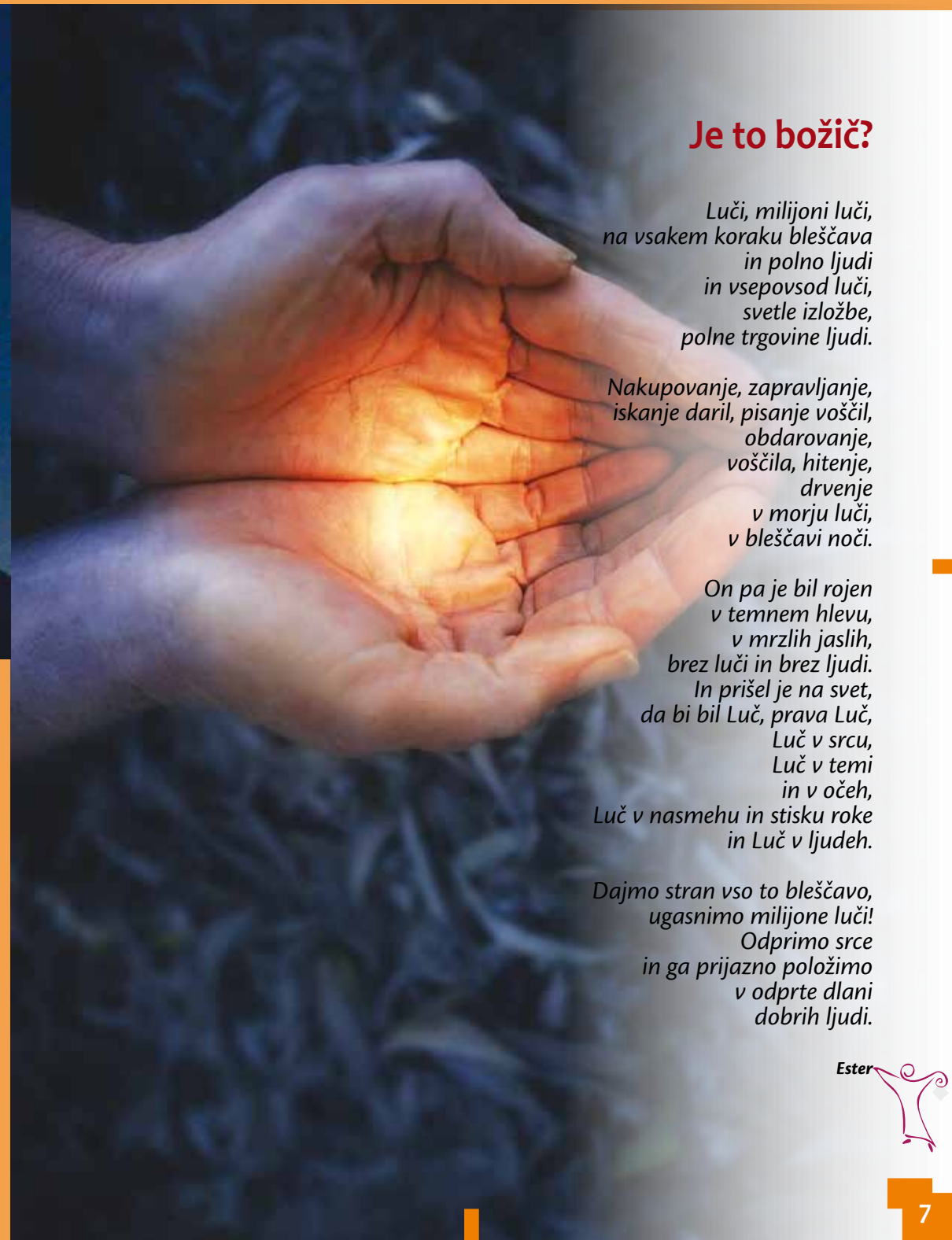
¹⁵ Meni pa naj Bog da, da bom govoril z razumnostjo,
da bo moje razmišljanje vredno prejetih darov,
saj on hkrati vodi modrost
in usmerja modre.

¹⁶ V njegovi roki smo namreč mi in naše besede,
vsa preudarnost in poklicno znanje.

¹⁷ Zakaj on mi je dal pravilno spoznanje bivajočih stvari,
da razumem sestavo veselja in delovanje prvin,
¹⁸ začetek in konec in sredino časov,
premene sončnih obratov in letnih časov menjavo,
¹⁹ kolobarjenje let in lego zvezd,
²⁰ naravo živali in nagone zveri,
silno moč duhov in miselnost ljudi,
pestrost rastlin in moč korenin.

²¹ Spoznal sem, kar je skrito in kar je vidno,
poučila pa me je modrost, umetnica vsega.« (Mdr 7,15–21)

Boris Kham

Je to božič?

Luči, milijoni luči,
na vsakem koraku bleščava
in polno ljudi
in vsepovsod luči,
svetle izložbe,
polne trgovine ljudi.

Nakupovanje, zapravljanje,
iskanje daril, pisanje voščil,
obdarovanje,
voščila, hitenje,
drvenje
v morju luči,
v bleščavi noči.

On pa je bil rojen
v temnem hlevu,
v mrzlih jaslih,
brez luči in brez ljudi.
In prišel je na svet,
da bi bil Luč, prava Luč,
Luč v srcu,
Luč v temi
in v očeh,
Luč v nasmehu in stisku roke
in Luč v ljudeh.

Dajmo stran vso to bleščavo,
ugasnimo milijone luči!
Odprimo srce
in ga prijazno položimo
v odprte dlani
dobrih ljudi.

Ester

Marija in mi v letu 2017

Jezusovo Mater je obdajal z neizrekljivo ljubeznijo, ker je rodila našega brata Gospoda veličastva. V njeno čast je prepeval posebne hvalnice, povzdigoval molitve, podarjal ji je toliko takšnih čustev, da jih človeški jezik ne more izraziti. Tako Tomaž Čelanski v Frančiškovem življenjepisu (2 Cel 198) opiše odnos Asiškega ubožca do Device Marije. In nadaljuje: »To kar najbolj napolnjuje z veseljem je, da jo je postavil za Zavetnico Reda in je vse svoje sinove, ki jih je počasi zapuščal, skril pod njene peruti, da bi našli toplino in zaščito vse do konca.«

Zaradi tega (podobno misel najdemo tudi v Vodilu in Konstitucijah OFS) in ob praznovanju 100 letnice prikazovanj v Fatimi smo se v narodnem svetu OFS odločili, da leto 2017 še prav posebej posvetimo Mariji. Pri tem smo se ujeli tudi s papežem Frančiškom, ki je Marijo postavil v središče triletnih priprave na svetovni dan mladih. V reviji Brat Frančišek bomo za vsak mesec predstavili spodbudo ob eni Marijini lastnosti, ki jo lahko uporabimo tako za osebno molitev in premišljevanje kot tudi za del rednega srečanja bratstev OFS. Iste spodbude so tudi na spletni strani www.ofs.si.

JANUAR: MARIJINA POSLUŠNOST
Trajna vzgoja – Generalne konstitucije OFS – člen 44, 3. točka

Trajna vzgoja ima namen pomagati vsem bratom in sestrām tudi s tečaji, srečanji in izmenjavo izkušenj:

☞ **da poslušajo in premišljujejo Božjo besedo in tako »prehajajo od**

evangelija v življenje in iz življenja k evangeliju»;

☞ da v luči vere in s pomočjo dokumentov cerkvenega učiteljstva razmišljajo o dogajanjih v Cerkvi in družbi in v skladu s tem zavzamejo do njih dosleden odnos;

☞ da udeležujejo in poglobljajo poklic v OFS, ko študirajo spise sv. Frančiška, sv. Klare in avtorjev iz Frančiškovih redov.

Svatba v Kani Galijski (Jn 2,5)

Njegova mati reče strežnikom: »Kar koli vam poreče, storite!«

Kratka misel za premišljevanje in pogovor:

Poslušnost Marije, Božje matere, je bila popolna, popolnejša od tiste, ki so jo živeli vsi drugi svetniki. Marija želi biti imenovana le z imenom služabnica. Na napoved nadangela Gabriela, da bo rodila sina, ki se bo imenoval Sin Najvišjega, odgovarja: »Glej, Gospodova služabnica sem, zgodi se mi po tvoji besedi!« (Lk 1,38) Pater Ignacio Larrañaga je zapisal, da so to verjetno najlepše besede v Svetem pismu. In takšno držo poslušnosti ohranja mlada žena vse življenje – od Nazareta prek Betlehema, Egipta in vse do Kalvarije, ko izkaže svojo junaško poslušnost Božji volji, ko Stvarnik nameni svojega ljubljene sina za naše odrešenje.

Na pragu novega leta nas sprejema mati Marija in nas vabi, naj se pod njenim vodstvom in varstvom prepustimo ljubečim rokam neskončno modre Božje previdnosti. Za nas se bo nastopajoče

leto gotovo najbolje izteklo, če se kakor ona zaupljivo podredimo Božjim sklepom glede vsega, kar nas čaka.

Tudi oče Frančišek v Porciunkuli prisluhne evangeliju, v katerem Jezus pošilja svoje učence oznanjati Božje kraljestvo in jim naroča: »Ne oskrbujte se ne z zlatom ne s srebrom ne z bakrom v pasovih, ne s popotno torbo ne z dvema suknjama ne s sandali ne s palico« (Mt 10,9–10). Ponižno je prisluhnil Jezusovemu povabilu in vzkliknil: »To želim in to hočem, to je tisto, kar iščem, to želim z vsem srcem izvrševati!« Takrat je Frančišek v polnosti razumel, da Bog od njega želi, da živi po svetem evangeliju.

Poslušnost – krepost, ki je današnji raztreščeni svet ne dojema več, ko izkrivlja njen pravi pomen in ga velikokrat zamenjuje s ponižanjem, podložnostjo ... Poskušajmo se pogosteje zamisliti nad pomenom te besede in začeli se bomo bolje zavedati zaklada, s katerim smo obdarjeni, ko smo se s svojo obljubo v OFS še globlje zavezali zvestobi evangelijskim zakonom, našemu Vodilu in Konstitucijam ter se tako odločili spreminjati smer našega življenja.

Molitev sv. Janeza Pavla II. v Fatimi

*Marija, Mati ubožcev,
 ki umirajo lačni in bolni,
 prenašajo krivice in nasilje,
 ne najdejo zaposlitve, doma in zavetja.
 Mati Cerkve,
 misijonarka na tuzemskih poteh.
 Mati življenja,
 mnogotera znamenja razodevajo,
 da nas vodiš in spremljaš.
 Mati slehernega človeka,
 ki stremi k večnemu življenju,
 pomagaj nam napredovati v slogi in
 solidarnosti na poti k ljubezni in enotnosti.
 Amen*

priprošnjico svoje družine. **Frančiškovi bratje in sestre v svetu naj ji izpričujejo svojo gorečo ljubezen s posnemanjem njene brez-pogojne pokorščine ter v zaupljivi in zbrani molitvi.**

Jezusa darujejo v templju (Lk 2,33–35)

Njegova oče in mati sta se čudila temu, kar se je govorilo o njem. Simeon jih je blagoslovil in rekel Mariji, njegovi materi: »Glej, ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih v Izraelu in v znamenje, ki se mu nasprotuje, in tvojo lastno dušo bo presunil meč, da se razodenejo misli mnogih src.«

Kratka misel za premišljevanje in pogovor:

V templju Marija ne le Bogu »predstavi« Jezusa, v resnici mu ga daruje. To dejanje predstavlja zanjo bolečo skrivnost, kajti vsako darovanje pomeni tudi odpoved in žrtev. Marija se odpove svojemu lastnemu življenjskemu načrtu in se preda Božji volji. V templju se torej prične skrivnost njenega trpljenja, ki doseže višek ob vznožju križa. Križ je sulica, ki prebode njeno dušo. Jezusu ni prizaneseno, kot je bilo judovskim prvorojencem v Egiptu, a njegova žrtev bo obrodila obilen sad – s svojo krvjo bo svetu prinesel novo in dokončno odrešenje.

Marijino darovanje se spremeni v liturgično kretnjo pri vsaki evharistiji, ko nam Jezus daruje svoje telo in kri rekoč: »Jaz sem kruh življenja. Kdor pride k

meni, gotovo ne bo lačen, in kdor vame veruje, ne bo nikoli žejen« (Jn 6,35). V moči Svetega Duha se kruh in vino spremenita v znamenje navzočnosti Kristusovega »darovanega telesa« in »prelite krvi«, se pravi njegove osebe in njegove zveličavne daritve.

Tudi sv. Frančišek postane po srečanju z gobavcem sposoben nesebičnega darovanja za najbolj uboge in izključene. Dokoplje se do spoznanja, da je Bog, ki ga častimo in slavimo, pravzaprav ubogi Bog, Bog, ki želi rešiti svet v njegovi sramoti in prikrivanju križa ...

In tudi mi, Frančiškovci, smo se z obljubo v OFS zavestno odločili postati Jezusovi učenci in hoditi po poti spreobrnjenja. Odločili smo se odvreči plašč eg(oizm)a in sprejemati darove, ki nam jih Jezus ponuja, jih z ljubeznijo deliti z brati in sestrami v stiski, z vsemi ljudmi, ki nam jih Bog pošilja na pot. Ko je Jezus pri velikonočni večerji postavil sveto evharistijo, je namreč svojim učencem z besedami »To delajte v moj spomin« naročil, naj se tako kot On darujejo za druge, da bi se mogli osvoboditi zla in teme. Odrešenik nas vabi k usmiljeni ljubezni in k darovanju, da ne bi nikoli več životalili in se oddaljili od Boga, ampak da bi na velikonočno jutro z Jezusom vstali v novo prenovljeno življenje.

Molitev sv. Janeza Pavla II: Darovanje

Izročam se ti, Mati mojega Boga. Po plamenu ljubezni Marijinega brezmadežnega Srca dajem v rane Jezusovega srca vso svojo dušo in vsega duha, vse svoje telo in vse umevanje, vse svoje odnose z bližnjimi, s seboj in s Teboj, ljubi Jezus. Vstopi vame in v moje odnose. Očisti me, ozdravi, osvobodi in napolni s Svetim duhom. Tebi izročam vso svojo svobodo, da uresničiš vse, kar je v tvoji sveti volji zame in za moje služenje. Blagoslovi me, Gospod!

FEBRUAR: MARIJINO DAROVANJE
Način življenja
Vodilo OFS – člen 9

Devico Marijo, ponižno Gospodovo služabnico, pokorno Njegovim besedam in navdihom, je Frančišek obdal z neizmerno ljubeznijo in jo določil za varuhinjo in

Trideseta obletnica Duha Assisija

pri sv. Antonu na Viču v Ljubljani
v soboto, dne 5. novembra 2016

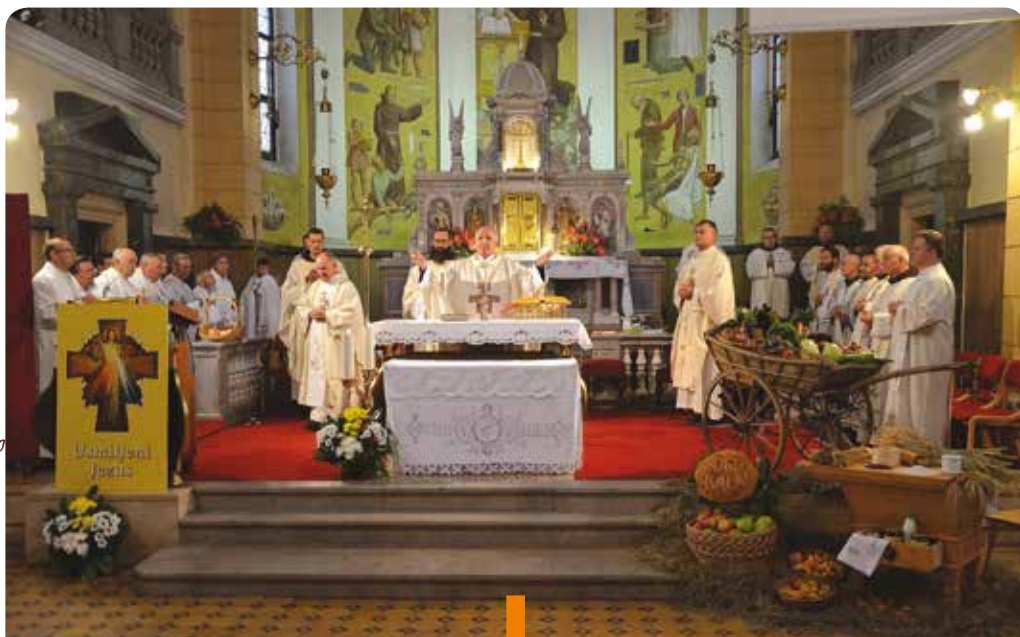
O blačnega in ponekod že deževnega jutra smo se Frančiškovi redovi (prvi in tretji), FRAMA in Frančiškovi otroci (FO) iz vse Slovenije odpravili na pot v Ljubljano na Vič, v cerkev Sv. Antona Padovanskega. Na to pot smo se v velikem pričakovanju odpravili zato, da se udeležimo srečanja z naslovom »In bil sem usmiljen z njimi«.

Srečanje se je pričelo z zbiranjem pred Domom sv. Antona. Po zaužitih dobrotah smo odšli v cerkev, kjer se je ob glasbeni spremljavi in spremnih besedilih pričelo slavljenje pred Najsvejšim. Predstavniki posameznih župnij in bratstev OFS smo bili povabljeni, da pri veliki sveči pred oltarjem prižgemo svečke s katerimi smo oblikovali besedo MIR. Vsak je pri tem molil za svojo župnijo in bratstvo.

Program celodnevne družbe je pripravila Frančiškova konferenca, vodila pa ga je s. Mojca Korošec. Spremljavo s kitaro in petjem pa je vodil br. Jožko Smukavec.

Najprej so mladi uprizorili dramaturgijo zgodbe, ko sv. Frančišek doživi čudežno spreobrnjenje ob srečanju z gobavci. Do usodnega trenutka je do gobavcev čutil silen odpor, prav izogibal se jih je. Pri tem srečanju pa je začutil do teh trpečih človeških bitij, zaznamovanih s strašno, takrat neozdravljivo boleznijo, usmiljenje. Začel je zahajati k njim v njihova bivališča v jamah na ob-

robju mesta, kamor so jih izgnali, in jim prinašal hrano ter bil sočuten do njih.

P. Janez Šamperl nam je uvodoma predstavil Duh Assisija, zakaj in kdaj se je začel. Začel se je v Assisiju pred dawnimi stoletji, kajti njegov začetnik ni nihče drug kot sam sv. Frančišek, ki je po doživetem spreobrnjenju živel Jezusov evangelij. P. Šamperl je povedal, da je papež Janez Pavel II. pred 30 leti, dne 27. oktobra 1986, v času, ko so se v Evropi začele dramatične politične spremembe, v Assisi povabil predstavnike vseh verstev in da so molili za mir. Odtlej se moli v Duhu Assisija po vsem svetu. Datumi so različni, namen pa je isti. Opisal nam je, kako te molitve po pripovedovanju patra iz Indije potekajo pri njih. S križem hodijo od svetišča do svetišča, ne glede na vero, in molijo za mir. Najbolj prizadevnega pri graditvi miru nagradijo oziroma pohvalijo.

Pater nam je nato opisal dogodke ob letošnjem praznovanju 30. obletnice Duha Assisija v Assisiju. Še posebej se ga je dotaknil prihod papeža Frančiška. Za dvema večjima avtomobiloma se je pripeljal manjši, iz katerega je izstopil papež Frančišek. V knjigo obiskovalcev v Domu duhovnosti je napisal besede, ki jih doslej ni še noben papež: *Vaš brat in služabnik*. Ganilo ga je tudi to, da je odšel na kosilo v dom prizadetih mladih. Da, resnično, papež Frančišek nam nastavlja ogledalo. Ogledalo, ki nam kaže, kako sestopiti s svojega »trona« in postati dober človek, človek usmiljenja, ki je zastonski dar Boga človeku.

Kako postanemo usmiljeni? Moramo

V knjigo obiskovalcev v Domu duhovnosti je napisal besede, ki jih doslej ni še noben papež: *Vaš brat in služabnik*.

se skloniti, moramo se prikloniti bližnjemu. Priznati moramo svojo »gobavost«, ki se kaže v namišljeni večvrednosti, oholosti. Streti moramo svoj napuh, sicer ne moremo storiti nobenega dejanja usmiljenja. Zlomiti moramo svoj egoizem zagledanosti vase. Zamisliti se moramo, kakšni smo, kako delujemo v svojih župnijah, med domačim občestvom. Ali gledamo na brate in sestre zviška?

P. Šamperl nam je opisal Giottovo sliko iz cerkve v Assisiju, ki prikazuje obisk sv. Frančiška pri sultanu. Brat Stanko Šorli nam je prebral del življenjepisa sv. Frančiška, ki ga je napisal p. Ignacio Larrañaga. Opisal nam je tudi, kako je pristopil k pisanju knjige Duh Assisija, ki smo jo lahko tudi kupili. Na kratko nas je seznanil tudi z vsebino razstave, ki je v Galeriji Družina pripravljena na temo tridesete obletnice.

P. Šamperl nas je spodbudil, da Frančiškovi bratje in sestre opravljamo molitve za mir vsakega 27. v mesecu v svojih župnijah oziroma bratstvih OFS. Povabil nas je, da delujemo kot priče, ki s svojim življenjem pričujejo o miru. Dejal je tudi, da naj bi poudarili tiste Frančiškove brate in sestre, ki si posebno prizadevajo za Duh Assisija. Povedal je, da se najlepše za-

hvaljuje sestri Tini, ki pred 27. v mesecu sestavi in tudi njemu pošlje kratko, toda lepo molitev na temo Duha Assisija. Sam ji bo v ta namen daroval križec, ki ga je prinesel iz Assisija.

Pater Šamperl je pozdravil vse tri provincialne ministre, ki so se udeležili tega srečanja, in sicer minorita p. Mila-

na Kosa, kapucina br. Vlada Kolenka in frančiškana p. Marjana Čudna.

Ob koncu jim je izrekel zahvalo za pismo v Duhu Assisija, zahvalo škofom, ki so vedno spremljali Duh Assisija, OFS, ki je vedno nosilec tega dogajanja, sestrkam redovnicam, ki so vedno pripravljene pomagati pri vseh teh dogodkih, Frančiškovi mladini in otrokom. Izrazil je hvaležnost vsem ljudem dobre volje in mnogim drugim, ki pomagajo na poseben način.

Po bogatem predavanju je s. Hermina Nemšak prebrala pismo, ki so nam ga ob tem srečanju napisale sestre klarise. Zelo so nas razveselili bratje kapucini, ki so z diapozitivi pričevali o svojem misijonu v Albaniji. Seznanili so nas z zgodovino te države, v kateri je bila po nastopu komunizma uničena večina sakralnih objektov, krvoločno so usmrtili duhovnike in zatrli vsa verstva. V času osmanske okupacije so Albancem vsilili islam, in ta je zdaj večinska vera, vendar je duša Albancev krščanska.

Pričevala sta tudi zakonca Gorenc OFS iz KB Podnanos o misijonarjenju v Bosni pred štirimi leti. Tudi onadva sta pričevanje obogatila z diapozitivi.

Ganljiva je bila izročitev zahvalnega šopka, ki ga je invalidna deklica s Ptujja podarila p. Janezu.

Povabil nas je, da delujemo kot priče, ki s svojim življenjem pričujejo o miru.

Nato smo bili deležni dobrega kosila, ki nam je dalo moči in veselja pri doživljanju nadaljnjih dogodkov, ki so sledili v popoldanskem času. Imeli smo možnost, da si ogledamo 35-minutno predstavitev Antonovega doma ali pa smo se lahko udeležili molitve rožnega venca v cerkvi, ki je potekala do pričetka svete maše, ki jo je daroval nadškof Zore (pater Stane). Celoten obred je bil zelo slavnosten. Pel je pevski zbor mladih iz Doma. Mašne darove so prinašali vsi redovi in mladi. Nadškof nas je s svojo pridigo navdušil, tako da bomo še z večjim veseljem delovali v svojih župnijah in bratstvih. Ob koncu maše pa je blagoslovil tudi Antonove kruhke, ki smo jih dobili pri izhodu iz cerkve.

Minoritski provincial p. Milan Kos je ob koncu maše izrekel zahvalo nadškofu Stanetu Zoretu, Frančiškovski konferenci s sestro Mojco, ki je vodila prireditve, br. Jožku Smukavcu za glasbeno spre-

mljavo in p. Pepiju Lebrehtu, župniku pri sv. Antonu, ki je poskrbel, da smo bili tako lepo in gostoljubno sprejeti.

Po končanem obredu smo se, obogateni z duhovno hrano, ki smo jo prejeli ta dan, z Antonovim kruhkom in vejicami lovorikovca napotili iz cerkve, kjer nas je spet pričakal temen, hladen in deževen večer. Toda v naših srcih je bila svetloba, katere krona je bila svečana evharistična daritev.

Antonija Colnar OFS

Izjave Duh Assisija

s. Mihaela Berčon
ŠSFKK

Presenečena sem nad današnjim srečanjem. Najprej je bila molitev v cerkvi pred Najsvetejšim. To je bilo res tako globoko doživetje, tako topel in pristen odnos do Jezusa. Nepozabno! Tudi predavanje p. Janeza je bilo izredno globoko in me je zelo nagovorilo. Osvetlil je pomen Duha Assisija. Resnično nismo vedeli dovolj o tem. Malo je takih predavanj, kot je bilo današnje. Posebno doživetje je tudi videti toliko vas, laikov, ki ste v veliki večini. Lepo je, da smo skupaj. Želim si še več takih srečanj.

br. Luka Modic
OFMCap

Vzdušje je fenomenalno! Na misel mi hodijo besede psalma: »...kako dobro in kako prijetno je, če bratje složno prebivajo skupaj!« (Ps 133,1)

To je naša karizma, da se zbiramo v slavljenju Gospoda, da smo skupaj ob evharistični in bratski mizi. Preprosto življenje – to je naše poslanstvo. In to se danes uresničuje. Poglejte, koliko veselja in veselih srečevanj je tukaj! Skupaj pričujemo za Gospoda!

Tinica Horvat
OFS, KB Sv. Vid
pri Ptuj

Najbolj navdušujoče je, da smo skupaj vsi redovi. Tudi sestre klariše na neki način. Kako lepo je videti provincialne ministre, tudi našega ministra tretjega reda, pa vse brate in sestre. To je res posebno doživetje, da smo vsi skupaj kot družina. Prav težko je opisati, to je treba doživeti. Tudi Duh Assisija mi je blizu. Sama sem bila pred več kot 30 leti prvič v Assisiju in bilo je res nepozabno. Želim, da bi vsak okusil ta mir Duha Assisija.

Veronika Krečič,
FRAMA

Za otroke in mlade smo imeli katehezo o usmiljenem Samarijanu. Vsaka skupina je napisala svojo zgodbo: to priliko z vidika razbojnika, Samarijana in reveža, ki so ga pretepli. Po kosilu bomo nadaljevali s katehezo, ki jo bo imel br. Jaro. Vzdušje tukaj je res fino. Zelo mi je všeč, da se redovi povezujemo, od otrok do starejših.

s. Anja Walaszek
FMM

Najprej sem pomislila, če si bratje in sestre

želijo biti skupaj, potem tudi vreme ni pomembno! Kljub dežju nas je res veliko tukaj in je zelo družinsko vzdušje. To me je zelo razveselilo. Pomembno je, da znamo ogenj evangelija dajati naprej in da živimo v duhu svetega Frančiška. Današnja pričevanja so imela misijonski vidik oznanjevanja. Bila sem tudi pri programu za otroke in mlade. Spraševali smo se, kakšno srce imamo, ali usmiljeno ali pa je okrog našega srca trdnjava, da Jezus ne more priti noter. Lepo je tukaj!

Marjan Tikvič
OFS, KB sv. Jurij
Ptuj

Duh Assisija mi je blizu, ga že dolgo spremljam in p. Janeza Šamperla vedno zelo rad poslušam. Lahko bi rekel, da Duh Assisija živi v njem. Veliko je govoril o papežu Frančišku in veliko nam je dal za spodbudo. Tukaj je res zelo lepo. Hvala Bogu za takšna srečanja.

P. Janez Šamperl
OFMConv

P. Janez, kako doživljate današnje srečanje, ko smo vsi Frančiškovi redovi združeni v Duhu Assisija?

To je zame velika sreča in uresničitev mojih sanj. Kot mlad redovnik sem odraščal v senci ptujskega samo-

stana, ki je bil zelo odprt. Tako sem tudi jaz doživljal odprtost Frančiškove karizme. Pri Frančišku me najbolj nagovarjajo besede: *Jaz sem svoje izpolnil, vas pa naj pouči Kristus*. In prav tu je stična točka za vse nas, da moremo frančiškani, kapucini in minoriti hoditi po isti poti.

V predavanju ste poudarili, da je prav Frančiškov svetni red v Sloveniji dal pobudo za vaše zbliževanje.

Da, tako je. Prav vi ste nas začeli spraševati, zakaj ne delamo skupaj, če smo vsi Frančiškovi bratje, zakaj delujemo ločeno in se ne povežemo. Tako smo začeli bolj skupaj delovati in načrtovati.

Slišali smo že nekaj konkretnih pobud za naše delovanje. Nas lahko še malo opogumite in nam poveste, kaj lahko kot Frančiškov svetni red naredimo za mir v svetu?

Frančiškov svetni red lahko naredi veliko več kot bratje prvega reda, ker ste sposobni iti v pore vsakdanjega življenja in delovati tam, kjer se sprejemajo zakoni, torej tudi v političnem življenju. Moja misel je vedno bila, da bi Frančiškovi bratje in sestre v Sloveniji lahko prispevali bistveno več v političnem življenju. Tu je ogromno, neobdelano polje, ki čaka Frančiškov svetni red v prihodnosti. Svet in Slovenija potrebuje Frančiškov pogled na mir. Glede na strukturo bratov in sester ter na vaše sposobnosti bi to mogli in morali uresničiti!

Dajete nam težko nalogo.

Da, res je. A v tem vidim izjemno prilagodljivost, da nehamo stopicati na mestu. To je tudi vaša in naša dolžnost. Če bom spet prišel v Slovenijo, bi se rad posvetil Frančiškovega svetnemu redu.

Zbrala Mateja Trajbarič OFS

Božič mojega otroštva

Ko so kmetje pospravili zadnje pridelke iz njiv in vrtov, pobrali jabolka in tepke v sadovnjakih, pripravili velike skladovalnice drv za zimo, zaklali pujska in napolnili kleti s krompirjem, repo in peso, je zadišalo po zimi.

Ko je burja zapiskala okrog vogalov in med hišami ter osmukala še zadnje liste z dreves in je zjutraj polja in travnike pobelila slana, so na oknih zacvetele prve ledene rože in v koritu je zmrznila voda. Zadišalo je po decembru.

Vsako jutro smo zgodaj zjutraj, še pred šolo, odšli k prvi jutranji maši, pri nas smo ji pravili zornice in v mrzli cerkvi nas je zelo zeblo. V gumijaste škornje smo nekateri obuli debele nogavice, ki so jih za nas spletli angelčki in nam jih je v pehar ali na krožnik položil sv. Miklavž, nekateri pa samo hladne onuče. Doma nas je čakala mama s toplo kuhinjo in vročim čajem. Prvo decembrsko nedeljo je na venčku zagorela prva svečka. Zadišalo je po adventu.

Na skednjih smo poiskali sanke. Pred prvim snegom smo šli še po mah za jaslice. Zvečer smo tolkli orehe.

»Žvižgajte zraven,« je naročila mama. Poribali smo lesen pod v kuhinji in na stopnicah, pospravili omare in pometli dvorišče. Stric nam je iz gozda pripeljal drevesček, mama je v shrambo shranila zadnje koline. Oprala je zavese, pokrila mizo z najlepšim prtom in spekla potico. Zadišalo je po praznikih.

Dopoldne smo bili še v šoli, po kosilu pa smo v kuhinjski kot postavili drevesček in pripravili mah. Mama je iz zgornje sobe prinesla star, okovan in zaprašen kovček. Z veliko pobožnostjo ga je odprla in trije pari otroških oči so

se zagledali v skrbno zložene škatle in škatlice, v katerih so bile lučke, okraski, zlate in srebrne girlande in figure za jaslice. Hlevček smo naredili iz kamnov, ga pokrili s slamnato streho, razporedili pastirce, naredili z ogledalcem vodo za ovčke in z moko označili poti. Vse so vodile v hlevček. Naš Jezusček je imel majhno svilen rjuhico in mama ga je pobožala, preden ga je položila v jasli. Še lučke in okraski in trakovi ... In ko je bilo vse nared, smo ugasnili vse luči in prižgali lučke na drevesčku. Kuhinja je bila polna toplote in luči in velikega pričakovanja in tiho smo skupaj zapeli najlepšo božično pesem. »Sveta noč, blažena noč,« je odmevalo po hiši. Zadišalo je po božiču.

Vsako leto je bilo tako in vsako leto

znova je bilo to za nas otroke čudovito doživetje. Padel je mrak, svečano smo pogrnili mizo in pojedli večerjo. Sveti večer. Čudovito lep in zares svet. Ko je zazvonil večerni ave, je mama blagoslovila vse prostore v hiši in nas otroke, potem pa smo se otroci iz sosesčine zbrali pred hišami, naredili majhne skupine in šli od hiše do hiše gledat jaslice. Ob vsakih jaslicah smo zapeli, včasih lepo, včasih z veliko tremo, voščili praznike in bili strahno veseli, če smo

dobili jabolko, pomarančo, kos potice ali bonbon. Vsa vas je bila praznično razsvetljena, na vseh oknih so gorele lučke, povsod je zares dišalo po božiču. Ljudje so bili nasmejani in prijazni in povsod je bilo vse pospravljeno.

Malo pred polnočjo smo se zbrali doma in šli skupaj k polnočnici. Mraz je bilo in tema, in če so naletavale še drobne snežinke in je nov sneg škripal pod nogami, je bil ta večer zares čaroben lep. Iz zvonika je svečano pritrkovalo, cerkev je bila vsa razsvetljena, dišalo je po kadilu in iz vseh strani so prihajali ljudje. Polnoč in Sveta noč in Jezusček, ki se je znova rodil. Za vse nas. Za vsakega od nas.

Maša je bila dolga in svečana in ko smo se otroci segreli, je marsikateri zaspal. In tudi v spanju je imel nasmejan obraz.

Ko smo prišli domov iz cerkve, je mama skuhala čaj in narezala potico, in čeprav smo bili utrujeni in zaspani, smo kar težko zlezli v posteljo. Ko pa je bilo tako lepo ...

Božič mojega otroštva. Vsako leto znova čaroben in vsako leto znova najlepši.

Ester

Duh Assisija in skavtski duh

Odmev s tradicionalnega romanja odraslih skavtov v Assisi, letos pod geslom: »Ti si zavetje«.

Pater, povejte, kaj je duh Assisija? Kje vendar veje ta duh? Ali je to Sveti Duh?« (p. Janez Šamperl ob razstavi Duh Assisija v galeriji Družina)

Kako opisati stanje duha, se sprašujem tudi sama. Kako ubesediti nekaj, kar je skrito v srcu in te navdihuje, da bi zaklical v svet: »Pričeval Ljubezen bom.« Kaj imata skupnega skavtski duh in Duh Assisija. Vprašanja, ki so se mi porajala v mislih, ko sem želela spraviti na papir občutja ob minulem obisku Assisija.

Odrasli skavti skupaj s prijatelji, ki (še) niso skavti, že od leta 2008 romamo v kraje, kjer je živel in deloval sv. Frančišek. Kar nekaj jih je, ki niso izpustili niti enega romanja. Zakaj? Čemu vedno znova hoditi v isti kraj?

Del odgovora se lahko skriva v pričevanju, kaj mene osebno nagovarja: »Sama pravim, da je Assisi edino mesto na svetu, ki izžareva, diha Mir. Ki je blagoslovljeno.

Kjer začutiš Božji dotik, še posebno na dveh svetih mestih: v mali cerkvi Porciunkuli, kjer je sv. Frančišek z brati živel in umrl, ter v baziliki, kjer je njegov grob. Hoditi po asiških ulicah je posebno doživetje, ker kamen, s katerimi so tlakovane, ni trd in hladen, ampak mehak in topel. Ob stiku z njim piješ veličino Duha, s katerim je prežet.«

Poln avtobus romarjev nas je torej pet dni v oktobru uživalo v Duhu Assisija in v skavtskem duhu.

Duh Assisija nas je vodil k izviru žive vode prek duhovnih voditeljev romanja, br. Primoža, duhovnega asistenta odraslih skavtov, in br. Jožka, kapucinov, ki bratski sredini živijo pristno Frančiškovo duhovnost. Skromnost, ponižnost in veselje v Kristusu so vrednote, ki jih izžarevajo. Nagovori pred posameznimi kraji, kjer sta delovala sv. Frančišek in sv. Klara, svete maše, molitve, premišljevanja, pogovori in pričevanja, predvsem pa pesem slavljenja, so zaznamovali naša srca in srca ljudi, s katerimi smo se srečavali.

Vseskozi prisotni skavtski duh nas je povezoval v služenju, v pozornosti drug do drugega, v smehu in iskricah, ki so se v nemale v radosti in zahvali Življenju. Romanje je namreč zastavljeno tako,

da smo romarji razdeljeni v več skupin, ki vsakodnevno poskrbijo za duhovno hrano – pripravijo sveto mašo, hvalnice in večernice, in za telesne potrebe – kuhanje skupnega obroka in čiščenje skupnih prostorov. Ob vseh teh aktivnostih še kako pride na plan skavtski duh, verjemite! To je torej skavtski duh: ko se trudiš z drobno pozornostjo osrečiti drugega, ko uživaš v pogovoru dolgo v noč v skupnih spalnicah, ko iz nič ustvariš čudovit aranžma za okrasitev prostora za molitev večernic in

hvalnic, ko iz pete potegneš sposobnost priprave okusnega obroka za skoraj 50 ljudi v eni uri, ko si za čiščenje skupaj s sotrpini v skupini nadeneš opravilo gospodinje z obvezno ruto okoli glave, ko zbujaš vse ostale s kikirikanjem in preoblečen v kokoš poskrbiš za neizmerno zabavo – ko poiščeš otroka v sebi in si za to hvaležen.

Več kot tisoč besed povedo slike. Naj govorijo in nagovorijo tudi vas, ki prebirate ta članek, da se prihodnje leto srečamo na avtobusu za Assisi!

**Katja Anžič, Navdušena medvedka
BOKSS Ljubljana Štepanja vas**

Božično voščilo

Ljubljana, december 2016
Drage sestre in dragi bratje!

Spet stopamo v novo cerkveno leto. Vsako leto je enako kot prejšnje, Božji dar, nam je podarjeno, pa vendar je vedno nekaj novega. Nova priložnost za nov začetek. Priložnost, da na novo pometemo v svoji duši, priložnost, da leto usmiljenja, ki je za nami, rodi sadove.

V Narodnem svetu smo se odločili, da bomo letošnje leto še posebej namenili naši nebeški materi Mariji. Prav v pričakovanju rojstva Odrešenika se prične njeno poslanstvo. Kako nedoumljiva skrivnost! Bog prihaja na svet tako, da je prevzel našo, človeško podobo. S tem pa smo mi postali Božji. Božji sinovi, Božji (Jezusovi) bratje. Bog, ki je vsemogočen, si izbere, da pride na svet, kot vsak človek - po materi. In ona, ponižno orodje v Božjih rokah, postane mogočna katedrala – tempelj božji.

Ni ji 'z rož'cami postlano' že od spočetja. Ne ve vsega, kaj jo čaka, a zaupa. Sprejme Božje poslanstvo, ker verjame v Božjo dobroto in ljubezen.

Mi poznamo odrešenijsko zgodbo, vse, kako se je zgodilo, pa vseeno omahujemo. A letošnje leto bo bogato. Marija nam je zgled, naša zvesta priprošnjica, naša ljubeča Mati in tolažnica.

Prav veselim se tega Marijinega leta. In če se prepustimo vodstvu sv. Ludvika Montfortskega v Posvetitvi Mariji, zaslutimo, da po Nebeški materi kar pohitimo na poti k Jezusu.

Veselim se novega leta, skupaj z Marijo in Jožefom občudujemo ta čudež, novorojeno Božje dete in pojmo Slavo skupaj z vsemi nebeškimi zbori.

Mir in dobro!

*br. Metod Trajbarič OFS,
predsednik narodnega sveta*

Znani člani Frančiškovega svetnega reda

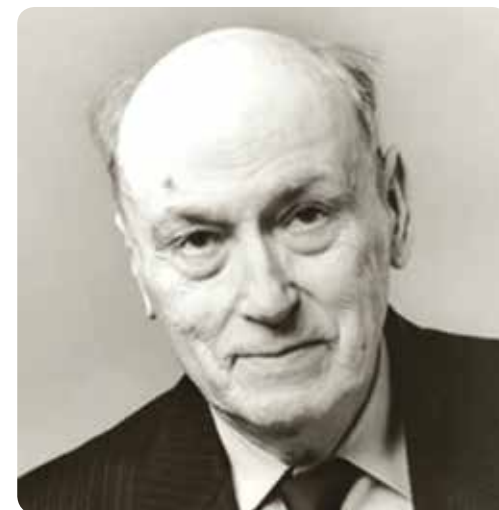
Anton Trstenjak

Rodil se je 8. januarja 1906 v družini malih kmetov Janeza in Marije v Rodmošcih blizu Gornje Radgone. Bil je tretji otrok po vrsti in edini fant med štirimi sestrami. V družini so bili še trije otroci, vendar so že zgodaj umrli.

Osnovno šolo je obiskoval v Negovi in nadaljeval šolanje v Mariboru na klasični gimnaziji (1918–1926). Nato je študiral teologijo na Univerzi v Innsbrucku, kjer je leta 1929 doktoriral iz filozofije. Dve leti pozneje je bil v Mariboru posvečen v duhovnika. Leta 1933 je v Innsbrucku doktoriral iz teologije. Leta 1935 in 1937 se je izpopolnjeval v Parizu, med letoma 1941 in 1942 je opravljal specializacijo na področju eksperimentalne psihologije pri Agostinu Gemelliju v Milanu.

V letih 1934 do 1939 je služboval kot katehet na takratni realni gimnaziji v Mariboru ter 1939/40 kot profesor filozofije na Visoki bogoslovni šoli v Mariboru. Od leta 1940 do upokojitve leta 1973 je na Teološki fakulteti v Ljubljani predaval filozofijo in psihologijo, na podiplomski stopnji Univerze v Zagrebu ter občasno na oddelku za psihologijo Filozofske fakultete v Ljubljani.

Bil je redni član Mednarodnega združenja za aplikativno psihologijo v Parizu (od leta 1953), član SAZU (od leta 1979 dopisni, od 1983 redni član), član Evropske akademije za znanost in umetnost v Salzburgu (od 1993), predsednik in častni član Društva psihologov Slovenije ter član več drugih znanstvenih organizacij doma in po svetu. Za svoje strokovno delo je dobil več visokih cerkvenih, državnih in znanstvenih odlikovanj ter priznanj, med drugim je bil leta 1974 imenovan za pape-

ževega častnega prelata. Prejel je Kidričevo nagrado (1983), razglašen je bil za ambasadorja znanosti Republike Slovenije (1993), prejel je zlati častni znak svobode Republike Slovenije (1996), častni doktorat Univerze v Mariboru (1990) in Univerze v Ljubljani (1994). Njegova predavanja so poslušali domala po vsem svetu. Svoje znanje je znal spraviti tudi na papir. Napisal je 47 izvirnih knjig v slovenščini in tujih jezikih, čez 500 strokovnih člankov in razprav.

Ob izjemni življenjski uspešnosti je Trstenjak vseskozi ostal skromen. Bil je družaben, socialno čuteč in z vedrim pogledom v prihodnost. Da je imel rad Slovenijo in Slovence, je pokazal tudi s tem, da je po drugi svetovni vojni kljub omejenim možnostim, ki jih je zožila komunistična oblast, ostal doma in zavrnil delovni mesti v Milanu (1945) in Gradcu (1955). Značilno zanj je bilo, da je bil strpen, miren, zagovornik zlate sredine, medčloveške sloge, vedno v skladu z geslom Za človeka gre. V njegovem stanovanju na Resljevi cesti v Ljubljani so bila vrata odprta za vsakogar, ki je potreboval nasvet, pomoč in pogovor.

Umrli je 19. septembra 1996 po krajši bolezni, star 90 let.

Krajevni bratstvi OFS Gorica in Kostanjevica Nova Gorica vabita na jubilejno 10. bratsko srečanje pri jaslicah

Fraternità locali OFS di Castagnevizza e Gorizia Vi invitano al 10. incontro fraterno davanti al presepe

**v nedeljo, 8. januarja 2017,
ob 14. uri v baziliko Kraljice
Svetogorske na Sveti Gori.**

Z molitvijo in pesmijo pa tudi
v tihoti srca bomo kot sveti
Frančišek molili in slavili Dete
ter se mu zahvaljevali.

Mir in dobro!

**Domenica, 8 gennaio 2017, ore
14.00 Presso il santuario di
Monte Santo.**

Con preghiera e canti ma anche
nel silenzio del cuore come
s. Francesco noi lodremo e
ringrazieremo il Bambino.

Pace e bene!

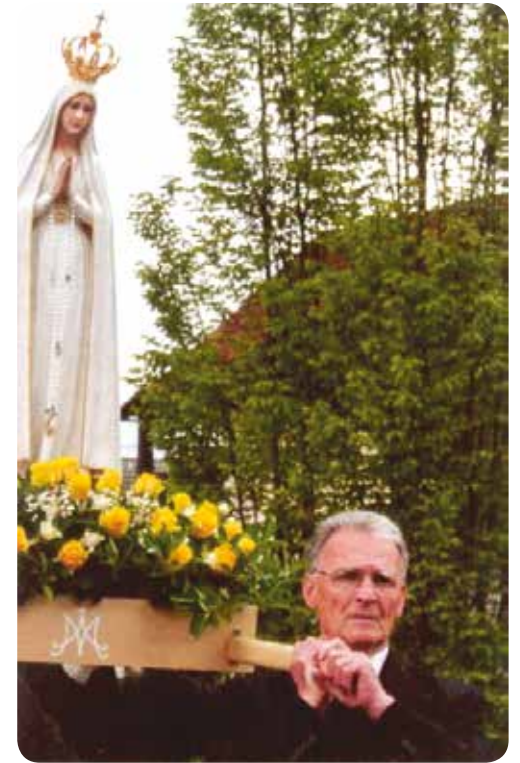
Bratu Frenku Jakopiču v slovo

Naše krajevno bratstvo OFS Brezje je pretresla žalostna novica, da nas je zapustil naš dolgoletni brat Frenk – Frančišek. To se je zgodilo dan po njegovem krstnem in redovnem godu, ki ga je s sestrami in brati iz našega bratstva praznoval z večerno sv. mašo na Brezjah, kamor je dnevno prihajal s svojo ljubečo ženo Mili. Zelo dobro razpoložen je po maši med navzoče delil sladke čokoladke in se z njimi veselo pogovarjal.

Naslednji dan mu je zastalo srce, končalo se je njegovo zemeljsko življenje in odšel je v toplo naročje svojega Stvarnika za večno življenje.

Brat Frenk se je rodil 3. avgusta 1937 v Ljubljani v družini z osmimi otroki. V mladosti se je veliko ukvarjal s športom, pa tudi do zadnjega dne svojega življenja je telovadil. Izučil se je za kovinostrugarja in leta 1962 odšel v Švico. Leta 1965 se je poročil in z ženo Mili sta dobila dva otroke, hčerko Evi in sina Klemena. Med delom v Švici sta si v Radovljici gradila hišo s lepim vrtom in sadovnjakom in se po upokojitvi vrnila v Slovenijo. Rad se je zadrževal tudi v svoji delavnici in ustvarjal različne lepe predmete. Tako sta z ženo Mili izdelala tudi čudovito monštranco, ki je zdaj pri Kraljici miru na Kureščku.

Bližina Brezji in srečanje s p. Leopoldom Grčarjem ga je pripeljalo v Frančiškov svetni red in tako sta skupaj s svojo ženo Mili po postulat in noviciatu skupaj izpovedala večno zaobljubo živeti evangelij po zgledu sv. Frančiška Asiškega v OFS, in to 17. novembra 2001, na god sv. Elizabete Ogrske, zavetnice našega reda.

Brat Frenk nam je bil zgled v veliki pozornosti in ustrežljivosti do vsakega človeka, po gorečih molitvah, pripravljenosti pomagati vedno in povsod, in to ob vsakem času, biti dober mož in oče, izpolniti dano besedo, biti zvest in odgovoren. Bil je pravi Frančiškov brat in velik častilec Marije Pomagaj na Brezjah, prav zato trdno verujemo, da sta ga Marija Pomagaj in sv. Frančišek Asiški, ki je dejal, da mu je bilo obljubljeno, da bodo bratje in sestre iz njegovih redov zasedli prestole padlih angelov in da je to bližnjica za nebesa, že pospremila v nebeško kraljestvo k Troedinemu Bogu. Kot je bil v življenju poln dobrih del, verjamemo, da bo tudi pri Bogu prosil za nas.

br. Franc Herle

Vprašanja so tista, ki me vodijo do večje vere

Jure Šumak - FRAMA Maribor

Skoraj teden sva se lovila, da sva našla čas za intervju. Kar niti ni tako presenetljivo, ker je Jure neprestano v gibanju. Za športnika in mladega človeka se to spodobi, kajne? Ob tem, kar je povedal o sebi, pa ne gre samo za zunanjo fizično aktivnost, ampak tudi za željo po rasti, spreminjanju navznoter.

Ko sva se pogovarjala, je ravno zaključeval drugi mandat kot predsednik FRAME Maribor, v sedanjem vodstvu pa se je predsednikovanju odpovedal in prevzel vlogo odgovornega za vzgojo.

S katerimi petimi besedami bi se sam na hitro opisal?

Športnik, nasmejan, Mariborčan, Frančiškov, ljubitelj glasbe ...

Rodil si se v Mariboru, kakšno je bilo tvoje otroštvo?

Starša sta se ločila, ko sem bil sam pred vstopom v osnovno šolo, tako sem živel z mamo in dvema starejšima bratoma. Nisem bil krščen kot otrok, nisem bil vzgojen v veri. Trije fantje in mama – doma je bila seveda »gužva«, v nekem obdobju je mama delala cele dneve. Najstarejši brat (starejši je sedem let in pol) je nekako prevzel vlogo očeta, sicer sem pa veliko časa preživel na ulici.

In na treningih?

Treniral sem res različne športe; gimnastiko, smučanje, break dance, tri leta boks in seveda nogomet – ta je najdlje ostal z mano.

Nogomet sem začel trenirati pri šestih letih s starejšimi in potem do enajstega leta. Da sem ga začel resno trenirati, je kriv moj dedek. Najprej sem bil vratar, in

to precej dober. Dedek pa me je vozil na treninge in tekme. Potem pa sem z nogometom prekinil zaradi kožne bolezni, ki je niso znali diagnosticirati, čeprav je šlo le za padec imunskega sistema. Tako sem vmes treniral break dance in potem začel boksat do osemnajstega leta, nato pa sem se vrnil nazaj v nogomet, ki ga igram še zdaj.

Zakaj ravno nogomet, zakaj nisi ostal pri smučanju ali boksu?

S smučanjem sem začel najprej, na smučke sem stopil pri dveh ali treh letih in potem treniral s starejšimi. Pripovedovali so mi, da sem bil že kot trileten na tekmovanju (ta se začnejo pri štirih letih) in da se je moj trener peljal z mano po progi, ker sem moral priti le do cilja, da sem

zmagal. Nisem pa nadaljeval z njim, ker me je zeblo. Z mrazom si nisva ravno blizu.

Z boksom pa je tako, da slabše vidim na eno oko. Pri rojstvu sem ostal za 2 minuti brez kisika in je prišlo do poškodbe leve strani glave. Prvi dve leti sem tako z mamo preživel na fizioterapijah, ostalo se je popravilo, oko je pa sicer zdravo, vendar se je povezava med njim in možgani ugasnila, tako da sicer nisem nanj slep, vidim pa ne dobro.

Poleg vsega pa je nogomet v Mariboru tako ali tako najbolj logična izbira.

Z nogometom si se ukvarjal profesionalno?

Čisto profesionalno nikoli ne, najbližje kar sem prišel profesionalnemu nogometu, je neke vrste polprofesionalizem (v smislu pogojev, treninga, mentalitete kluba). V Sloveniji sem igral na amaterski ravni, potem sem pa šel v Avstrijo in tam prišel do polprofesionalizma, kjer sem treninge imel vsak dan. Igral sem v klubu, ki je bil že v drugi ligi (ta je v Avstriji profesionalna), pa je potem malo padel v kvaliteti, tako da je narava kluba ostala na profesionalni ravni, rezultati so bili pa slabši.

Kolikor si videl svet »resnega« nogometa, kaj bi rekel, zakaj slabo mnenje o nogometaših?

Nogomet je najbolj zasičen šport, mislim na to, da je največ športnikov nogometašev. Ker je okrog 1 odstotek vseh igralcev pri športih profesionalcev, to pomeni, da je konkurenca v nogometu velika. In če dodaš še napihnjene ege, je rezultat tak kot je.

Navijam za Barcelono, tudi zato, ker je nekaj časa imela strategijo, da je vzgajala svoje igralce. Ne vem, kakšen je Messi v slačilnici, napihnjene igralce pa najdeš povsod, ker gre res za velike vsote denarja. Verjamem pa, da je možnost, da so igralci bolj povezani, če rastejo

skupaj. Poleg tega je treba vedeti, da za profesionalne nogometaše služba ni samo trening, z ekipo so skupaj osem ur.

Sam bi si želel voditi ekipo, ki bi bila povezana.

Treniranje nogometa je tudi tvoja poklicna izbira ...

Študiram športno treniranje – program je podoben športnemu učitelju, le da se je pri prvem po dveh letnikih treba odločiti za en šport, pri drugem pa naj bi obvladal več športov.

Zdaj treniraš nogomet otroke znotraj salezijanske lige oz. pastore športa?

Imam svojo ekipo najmlajših do šestega razreda. Prednost tega je, da ni treba otrok vzgajati v čisto tekmovalnem duhu, na prvem mestu so odnosi, kvalitetno izkoriščen prosti čas. Nogomet je samo orodje, ker nismo kot pri klubskem nogometu vezani na rezultate. Hkrati pa morda le 20 odstotkov teh, ki so pri nas, ne trenira nogometa že neke drugje, kar pomeni, da imajo že večkrat na teden treninge in potem je težko izvajati vodeno treniranje. Hkrati pa otroci ne trenirajo v istem klubu, kar pomeni, da so posledično različno vzgojeni. Zato poskušamo otroke čim bolj povezati med seboj.

Prva beseda pri tvojem opisu je bila športnik – zakaj se ti zdaj šport tako pomemben?

Šport jemljem kot orodje, je vzgoja. Zna biti nepošten, ni predvidljiv, kar lahko kontroliraš, je to, koliko sam vložiš. Če daš vse od sebe, si naredil vse, kar si lahko. Za nogomet pravijo, da je igra življenja – ker zna biti nepošten, zna pa tudi poplačati trud in igra traja do konca.

V krščanstvu bi lahko več govorili o telesni plati. Za prve kristjane je bilo telo na drugem mestu, danes pa vemo,

da je pomembno oboje – telo in duša. Pomemben korak naprej je tu naredil papež Janez Pavel II. s teologijo telesa. Velja reklo: Zdrav duh v zdravem telesu, eno je pogojeno z drugim, eno omogoča boljši razvoj drugemu. Morda bi morala Cerkev tu več narediti, pripraviti programe, govoriti o tem pri pridigah.

Šport, ulica – kako je v tvoje življenje prišla vera?

Na tej poti mi je veliko pomagal moj brat, ki je bil sam v podobnem položaju že prej.

Sicer pa mi je vprašanje o Bogu bilo vedno (tudi v srednješolskih letih) zanimivo. Očitno pa se ga nisem prej iskreno lotil ali ni bilo časa za to. Prelomna točka je bil obisk Nika Vujičiča v Mariboru. Poslušal sem njegovo pričevanje, kako je sam premagal težave. Rekel je: »Vsak človek mora najti svoj mir in jaz sem ga našel v Jezusu, ti pa ga najdi po svoje!« Govoril je o tem, da so pijančevanje, neurejeni spolni odnosi trenutna sreča, ki pa te pusti praznega. To me je nagovorilo, ker smo na ulici počeli dosti slabih stvari, življenje je šlo v napačno smer. Ko je Nik naslednjič prišel v Maribor, sem pa že bil v krščanstvu.

Brat in njegova takrat še bodoča žena sta v tem času hodila na pripravo na zakon pri frančiškanih in tam sta spoznala br. Tomaža Hočevarja (frančiškana) ter mi ga priporočila. Z njim sem se dobil in od takrat naprej sem tu.

Posebno se me je dotaknila božična maša. Tako sem po eni strani vero začutil, hkrati pa mi je, ker sem precej logičen človek, vse dobilo smisel. Vprašanja in iskanja so dobila odgovore. Potem sem bil pri krstu in birmi pri frančiškanih. Pri tem me je spremljal br. Tomaž. Imel sem srečo, če lahko tako rečem, da sta bili v tisti skupini katehumenov z mano še dve dekleti, ki pa nista bili tako resni, tako da sva bila z njim

večino časa sama in sva lahko predelala moja vprašanja. Ne znam si predstavljati, kako bi bilo, če bi v kritičnem trenutku, ko sem vstopal v krščanstvo, imel ob sebi »tradicionalnega župnika«. Tomaž je bil zame res Božja milost.

Prvo leto vere, birma – to je bilo zame fantastično. Bila je zaljubljenost, ki je trajala tam nekje do enega leta. Verovati je bilo enostavno. Potem pa se stvar spremeni iz zaljubljenosti v ljubezen. Pridejo težave, ki jih imajo tudi drugi, ki so od malega v veri.

Kaj pa Frančišek?

Najprej mi niso bili najbolj jasni ti redovi – no, še zdaj mi niso čisto ☺. S Frančiškom sem se srečal pri FRAMI, v katero me je Tomaž vabil pol leta. Bilo mi je težko zaradi prehoda, ki sem ga moral narediti. Prej sem bil pri Violah (navijači nogometnega kluba Maribor), hodil sem na tekme, dosti svojega časa sem preživel na ulici, potem pa je bilo treba narediti preskok v družbo, kjer je bilo vse ravno obratno. Vprašanja, s katerimi sem se mučil, so bila: »Kako te bodo sprejeli? Kako se boš počutil? Koliko se lahko poistovetiš z njimi? Kaj pa oni s teboj?« Tako da me je vse skupaj najprej precej odbijalo. Ampak potem ko sem prišel, sem ostal.

In potem življenje pri FRAMI ...

Prvo leto sem pri FRAMI samo opazoval. Drugo leto pa so me že izbrali za predsednika, kar je bilo zame presenečenje, ker sem bil po času, preživetem v skupini, najmlajši. Očitno so mi zaupali.

Prvo leto nas je bilo 5, 6 stalnih v FRAMI. Na duhovnih vajah nas je bilo že več. To so bile moje prve duhovne vaje in bilo je svetovno.

Drugo leto nas je bilo že več, recimo 10 rednih. Lani, ko sem bil ponovno izvoljen, nas je bilo že 13, 14 rednih. Letos pa nas je rednih 17, 18, skupaj pa nas je 25. Do zdaj

nas je največ in zdi se mi, da smo najbolj povezani. Vmes so se eni poročili in odšli iz skupine, Domen je šel h kapucinom. Ostali pa so tisti, ki FRAMO resno živijo, hkrati pa so prišli novi.

Vidim, da FRAMA raste, letos lahko rečemo, da smo res vpleteni v življenje župnije, kar so bile želje že prej, ko je bil še z nami še Tomaž. Vidi se sadovi. Vsako leto poskušamo življenje nadgrajevati.

Zakaj FRAMA?

Prepozno sem prišel v vero, da bi doživel polne Sinajeve maše (Sinaj je katoliški center, ki skrbi za pastoralo študentov v Mariboru). Brat in njegova žena sta mi pripovedovala o njih. Nisem imel veliko izbire, na Sinaju je bilo

podobno kot pri FRAMI. Mi pa ustreza to, da je FRAMA zaprtega tipa v smislu, da moraš biti Framaš, gre za odgovornost, ki jo prevzameš, ne moreš enkrat priti, pa potem spet ne, ... Ta predanost meni ustreza. To se vidi tudi v tem, da se družimo tudi zunaj srečanj. Največ novih smo pritegnili, ko so nas videli, da se družimo zunaj FRAME. Je pa to rezultat tega, da ni odprt tip skupine.

In sveti Frančišek, kaj te nagovarja pri njem? Si že bil v Assisiju?

Ne, nisem še bil v Assisiju, to me še čaka. Je vedno zabavno, ko v kakih frančiškovskih krogih povem, da sem predsednik FRAME, in potem me pogosto vprašajo, kako pa kaj Assisi, pa še sploh nisem bil tam.

Me pa Frančišek nagovarja s svojo karizmo dela z ubogimi. Tako imamo na naslednjem srečanju FRAME pripravo na obisk doma za ostarele in potem sam obisk. Prav tako mi je vseč ideja o rednem delilcu obhajila.

Najbolj pa me nagovarja njegov odnos do živali. Naša družina je taka »živalska«, vedno smo imeli pse doma in še en kup drugih živali zraven. Moja mama je bila solastnica ambulante za male živali in sem kar nekaj časa preživel tam. Med domačimi živalmi se imel najraje dogo, in ko je poginila, sem se začel vpraševati, ali so živali v nebesih. (Pri meni je tako, da so vprašanja tista, ki me vodijo do večje vere. Ko se nekaj zgodi, se vedno vprašam, kako si lahko na to odgovorim z vero.) In tako sem prišel do zgodbic o odnosu svetega Frančiška do živali, s čimer me je nagovoril in me še nagovarja.

Kaj pa OFS in FRAMA?

Z našim bratstvom OFS v bistvu skoraj nismo povezani. V glavnem zaradi velike starostne razlike. So pa to začeli spreminjati pari, ki so bili prej v FRAMI, pa so zdaj poročeni in so našli svojo

poklicanost ter tvorijo skupino mladi OFS. Se pa skupina še razvija.

Drži pa, več kot jih hodi v FRAMO, več možnosti je, da bo kdo prišel v OFS. Če jih imaš 5 v FRAMI, ne moreš govoriti o prihodnosti OFS, če pa jih je 25, od tega jih 18 da zaobljube, pa že lahko govoriš o nekem podmladku. Zame je FRAMA vmesna postaja med Frančiškovi otroki in OFSjem.

Kako se vidiš čez deset let?

Veseli me delo z mladimi. Nisem še omenil, da sodelujem pri projektu Velikani upanja, kjer gre za mentorstvo mladih, ki temelji na ameriški fundaciji Big brother. Dela se z otroki, ki so v istem položaju, kot sem bil sam: gre za otroke z ulice ali iz razbitih družin, pravzaprav ni treba, da bi imeli negativno ozadje, lahko jim samo ne gre v šoli – dela se s celo paleto otrok. Sam sem se osredotočil na te, ki iz slabših okolij. Rad bi tu delal še več.

Verjetno je, da bom neke trener. In imel bo družino, vedno sem si jo želel, še preden sem postal kristjan.

Kaj si želiš za novo leto?

Letos se začel z učenjem klavirja, pa bi morda potreboval kakšno pomoč z nebes ☺. Rad bi še bolj zrastel na poti, da bi razumel svojo poklicanost.

Hvala za čas in misli, ter veliko blagoslova pri vsem, kar boš počel.

Jure na hitro

- ☞ Kraj, ki bi ga rad videl: Kalkuta
- ☞ Človek, ki bi ga rad spoznal: C.S. Lewis
- ☞ Naj knjiga: Mali princ
- ☞ Naj film: Kristusov pasijon
- ☞ Citat iz Svetega pisma: 1 Kor 13
- ☞ Svetnik: sveti Frančišek

Zapisano v zvezdah

(Katoliška vera in astrologija)

Da nosijo zvezdne noči s seboj čarobnost, temu ne gre oporekati. Kot tudi ne naravni radovednosti človeka, ki ga od nekdaj žene, da bi poznal ne samo svojo preteklost, ampak tudi sedanost in še prav posebej prihodnost, kar bi mu dalo možnost, da jo oblikuje in spreminja.

Ob tem pojav astrologije (psevdoznanosti, kot jo nekateri imenujejo in se je začela v Mezopotamiji 3000 let pred Kr.) niti ni presenečenje. Ljudje so od nekdaj opazovali nebo ter planete in zvezde na njem. Ritem, po katerem se ti gibljejo, so uporabili za izdelavo koledarjev, ki so olajšali življenje. Hkrati z astronomijo (veda, ki proučuje vesolje in njegov razvoj) se je začela razvijati tudi astrologija (ta proučuje položaje nebesnih teles in načine, kako naj bi ti vplivali na

vsakdanje življenje ljudi; gre za prepričanje, da se nekatere osebnostne lastnosti in dogodki v prihodnosti lahko napovejo iz zodiaka – 12 zvezdnih znamenj). Povezani (ponekod bolj, drugod manj) sta ostali vse do 17. stoletja, ko sta se ločili (mimogrede, najdlje je bilo mogoče študirati astrologijo na univerzi v Salamanci v Španiji, in sicer do leta 1770). Je pa že od začetkov Cerkve veljalo stališče, da astrologije ni mogoče povezovati s krščanstvom.

Za današnji čas, ko hočemo vse razumeti in dojeti z razumom, je kar presenetljivo videti, kako se bohotijo razne ponudbe vedeževalcev in piscev horoskopov ter različnih napovedovanj prihodnosti. Sredi te zmede je beseda Katoliške cerkve jasna. V Katekizmu v členu 2116 lahko preberemo:

»Zametati moramo vse oblike vedeževanja: zatekanje k satanu ali k zlim duhovom, klicanje umrlih in druge tovrstne dejavnosti, o katerih zgrešeno domnevajo, da »odgrinja-

jo« prihodnost (prim. 5 Mz 18,10; Jer 29,8). Iskanje sveta pri horoskopih, astrologija, hiromantija, razlaga napovedujočih znamenj in kockanja, pojavi jasnovidnosti, zatekanje k medijem – vse to skriva v sebi voljo po moči, ki bi rada gospodovala nad časom, nad zgodovino in končno nad ljudmi, hkrati pa tudi težnjo za tem, da bi si pridobili skrite sile. Vse to je v protislovju s češčenjem in spoštovanjem, prepojenim z ljubečim strahom, ki ga dolgujemo samo Bogu.«

Zatekanje k horoskopom in napovedovanju prihodnosti pomeni odpovedati se svobodni človeški volji ter svoje življenje predati slepi usodi, zapisani v postavitvi zvezd in planetov, namesto da bi ga vodila Božja volja in previdnost.

»Bog more razodeti prihodnost svojim prerokom in drugim svetim ljudem. Toda pravilna krščanska naravnost obstaja v tem, da se z zaupanjem prepusti rokam božje previdnosti, kar se tiče prihodnosti, in opusti sleherno nezdravo radovednost glede tega. Iz nepredvidevanja more nastati pomanjkanje odgovornosti.« (Katekizem Katoliške cerkve, člen 2115)

Čeprav so zvezde, Sonce, luna in planeti v Svetem pismu omenjeni več kot tristokrat, so povsod predstavljeni le kot to, kar so – ustvarjene stvari z nalogo, da ob njih odkrivamo modrost, vsemogočnost in veličino Stvarnika. Enako kot se je nanje obračal tudi sveti Frančišek Asiški in prebiral to, kar je v njih dejansko zapisano.

© Ali Matinfar

Sirija: Ponoven poziv k miru

**Dragi bratje in sestre v Kristusu,
dragi ljudje dobre volje,
Gospod naj vam da svoj mir!**

V svojem imenu in v imenu so-bratov, ki živijo na Bližnjem vzhodu, zlasti v Siriji, območju, ki doživlja strašno vojskovanje in nasilne spopade, želimo izraziti hvaležnost svetemu očetu papežu Frančišku za njegovo neomajno povezanost s sirskim ljudstvom v času, ko doživlja neizrekljivo trpljenje, zlasti vzhodno in zahodno od mesta Alep.

Želimo se pridružiti besedam svetega očeta: »Z veliko žalostjo ugotavljamo, da kljub številnim naporom na različnih področjih logika orožja in zatiranja, skriti interesi in nasilje še naprej povzročajo razdejanje v teh deželah in da do danes ni bilo mogoče končati vedno hujšega trpljenja in neprestanega kršenja človekovih pravic. [...] Nasilje rojeva nasilje in imamo vtis, da smo ujeti v spiralo brezobzirnosti in nedejavnosti, iz katere ni mogoče ulti (nagovor papeža Frančiška članom katoliških dobrotelčnih organizacij, ki delujejo v Siriji, Iraku in sosednjih deželah, Rim, 29. september 2016).

Po zgledu in nauku našega se-rafinskega svetega ustanovitelja Frančiška Asiškega, preroka miru, želimo z vso močjo prevzeti poziv papeža Frančiška: »Končati konflikt je tudi v rokah nas vseh: vsak od nas more in mora postati tvorec miru, kajti vsako stanje nasilja in krivice je

rana na telesu vse človeške družine» (prav tam).

Zato pozivamo vse vpletene sile in vse tiste, ki nosijo politično odgovornost, da postavijo dobro nemočnega sirskega prebivalstva, posebno prebivalcev mesta Alep, na prvo mesto. Prosim vas, da takoj utišate orožje ter končate sovraštvo in vsakršno nasilje, tako da bi res lahko našli in stopili na pot miru, sprave in odpuščanja.

Prosim vso mednarodno skupnost, da sprejme konkretne ukrepe za razglasitev Alepa za varno področje, pri čemer naj uporabi najboljše rešitve, ki so se izkazale za uspešne v prejšnjih konfliktih, da zagotovi kar največje sodelovanje in uspeh take pobude. To varno območje okoli Alepa bi omogočilo prebivalstvu, utrujenemu od strašnih posledic konflikta, da dobi – brez kakršne koli

diskriminacije – nujno potrebno humanitarno pomoč, da najde varnost in varstvo ter da ponovno dobi nekaj zaupanja in upanja v hitro rešitev, ki bi jo navdihoval le mir.

V Siriji bi bilo treba ustvariti tudi druga varna območja kot sestavni del obširnega načrta, da se zagotovi varnost vseh in dokončno doseže mir. Ta območja naj bi bila pod nadzorom mirovnih sil OZN, ki bi delovale z mandatom Varnostnega sveta in s popolnim sodelovanjem vseh strani, ki so vpletene v vojno.

Spodbujamo tudi vse države na svetu, naj bodo čim bolj velikodušne pri sprejemanju sirskih beguncev, pri čemer je seveda treba v celoti upoštevati državno in krajevno zakonodajo, in da naj nudijo vso potrebno pomoč pri zadovoljevanju nujnih humanitarnih in varnostnih potreb v Siriji.

Samo tako, če se bomo odpovedali vsem pristranskim interesom, bo mogoče res končati ta uničujoči konflikt in odpreti resnično pot do obnovitve življenja, dostojanstva in upanja ljudi.

Zagotavljamo naše molitve in podporo vsem, ki tako strašno trpijo v tej vojni, kakor tudi našim sobratom, ki pogumno vztrajajo v Siriji. S svojo bližino in praktičnim služenjem prebivalstvu, ki trpi srhljive posledice konflikta, pričujemo kot pravi »dobri Samarijani«.

Obnavljamo svojo lastno zavezo in spodbujamo vse ljudi dobre volje, da postanete pravi graditelji miru, tako da bo mogoče potešiti žeja po miru, ki živi v srcu vsakega človeka, še posebno pa v srcih naših bratov in sester v Siriji.

Br. Michael A. Perry OFM
generalni minister
Br. Francesco Patton OFM
kustos Svete dežele

Življenje je umetnost

Brazilsko mestoce Paranaguá, kamor sem bila pred kratkim predstavljena, leži na obali Atlantskega oceana. Ne, nimamo romantičnih peščenih plaž s privlačnimi dekleti pod kokosovimi palmami. Imamo le ogromno umazano pristanišče, ulice, polne lukenj, ki jih povzroča na tisoče tovornjakov, ki dan za dnem na čezceanke dovažajo tovor iz cele Južne Amerike, in nenormalno visoko število revnih, ki v Paranaguá pridejo s trebuhom za kruhom, potem pa padejo v droge in končajo v zaporu ali pa brezciljno blodijo po ulicah.

Zadnjih 20 let smo sestre frančiškanke Marijine misijonarke vodile delavnico

Mãe Arte. V njej so se zbirala dekleta in žene, ki so se znašle same in niso vedele, kako preživeti otroke. Tu se večina revnih deklet poroči zgodaj, ker zanosijo kot najstnice. Ker zaradi prezgodnje nosečnosti ne končajo šole, nimajo poklica in ne dobijo zaposlitve.

Dekleta, ki so se pred 15 ali 20 leti v delavnici naučila ročnih del, so danes zrele ženske z odraslimi otroki. Ker se zavedajo težav, skozi katere so nekoč šle same, danes pomagajo mlajšim dekletom v stiski. Z župnikom smo se celo dogovorili, da ima enkrat na mesec mašo v tej četrti. Naselje nima cerkve, zato bodo maše kar v garaži neke gospe. Sestre smo kupile plastične stole, nekdo drug je daroval mizo za oltar, župnik pa bo prinesel hostije.

Kdo bi si mislil, da preprosta šiviljska delavnica lahko spremeni življenje tolikih žena. To, kar se jim je na začetku zdela prava umetnost, je postal njihov vsakdanji kruh. Sestre smo se umaknile iz delavnice in vodstvo prepustile njim samim, zdaj pa iščemo nove izzive, prek katerih bodo nastale nove umetnine v življenju naših najbolj ubogih in pomoči potrebnih bratov in sester.

Mir in dobro!
s. Ana Slivka FMM

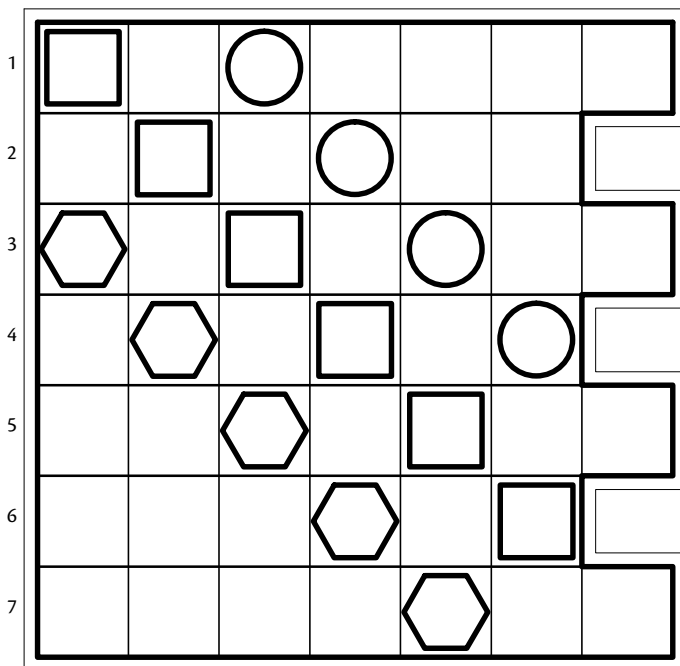

Nagradna zlogovna izpolnjevanke

Iz zlogov, podanih po abecednem redu, sestavite sedem besed, ki jih zahtevajo opisi, in jih vodoravno vpišite v lik. Ob pravilni rešitvi boste v označenih poševnih vrstah dobili rešitev – tri astronomske pojme, ki jih sv. Frančišek Asiški omenja v svoji Hvalnici stvarstva.

A – AV – BE – BRUC –
CE – DA – DIJ – GUST –
KA – KA – KE – LEP
– LOJZ – NA – NIK
– SVEČ – VA – ZA

1. ovojnica, kuverta,
2. osmi mesec v letu,
3. držalo, stojalo za sveče,
4. ženska oblika imena Alojzij,
5. trda, krhka težka kovina modrikasto sive barve s kemijsko oznako V,
6. slušateljice prvega letnika na univerzi,
7. ustaljeno zaporedje črk v kaki pisavi, zlasti v latinici.

Sestavila: Frančiška Pavlič

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi:

Ne veste ne ure, ne dneva!

Na uredništvo ste poslali 22 pravih odgovorov.

Hvaležni smo vam za vaše vztrajno sodelovanje.

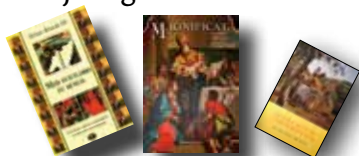
Tokratni nagrajenci so:

1. nagrada: **Antonija Mikelj**, Zoisova 5, SI-4000 Kranj.
2. nagrada: **Simona Rode**, Molkov trg 4A, SI-1353 Borovnica.
3. nagrada: **Olga Kožuh**, Kunaverjeva 9, SI-1117 Ljubljana.

Čestitamo!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Ul. škofa Maksimilijana Držičnika 7, SI-2000 Maribor) do 1. decembra 2016. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Milan Bizant, Med svetlobo in senco;
2. nagrada: Revija Magnificat;
3. nagrada: 3 kompleti razglednic Sončna pesem.

Javier Garrido

Rožice sv. Frančiška

na novo prebrane in premišljene (27)

XXVII.

Kako je sveti Frančišek spreobrnil v Bologni dva študenta in oba postala brata. Nato je enega izmed njiju rešil hude skušnjave.

Ko je sveti Frančišek prišel nekoč v Bologno, je vse meščansko ljudstvo teklo, da bi ga videlo; in gneča je bila tako velika, da si se z muko mogel preriti do trga. Ko je bil ves trg poln mož, žena in študentov, se je sveti Frančišek dvignil sredi trga visoko nad druge in pričel pridigati, kar mu je Sveti Duh narekoval. In pridigal je o tako čudovitih rečeh, da se je zdelo, kot bi pridigal angel in ne človek, in njegove nebeške besede so

bile kakor ostre puščice, ki so poslušalcem prebadale srca, tako da se je pri tisti pridigi spokorila velika množica mož in žena.

Med njimi sta bila dva plemiška študenta iz ankonske pokrajine; enemu je bilo ime Peregrin, drugemu pa Ricerij. Ta dva sta po omenjeni pridigi, zadeta v srce od božjega navdihnjenja, šla k svetemu Frančišku in mu rekla, da hočeta svet povsem zapustiti in postati njegova brata. Sveti Frančišek je po božjem razodetju spoznal, da ju je poslal Bog ter da bosta v redu sveto živela; upošteval je njuno veliko gorečnost in ju veselo sprejel rekoč: "Ti, Peregrin, hodi kot redovnik po poti ponižnosti, in ti, brat Ricerij, služi bratom."

In tako se je zgodilo. Zakaj brat Peregrin ni hotel postati mašnik, ampak navaden brat, kljub temu da je bil učenjak in velik poznavalec cerkvenega

prava; zaradi te ponižnosti se je povzpел v krepstih do tako velike popolnosti, da je brat Bernard, prvorojenec svetega Frančiška, govoril o njem, da je izmed najpopolnejših bratov tega sveta. Naposled se je brat Peregrin preselil poln krepsti iz tega v blaženo življenje, poveljčan z mnogimi čudeži pred smrtjo in po smrti.

Brat Ricerij pa je vdano in zvesto služil bratom, živel v veliki svetosti in ponižnosti in bil s svetim Frančiškom posebno domač. In sveti Frančišek mu je zaupal veliko skrivnosti. Ko je postal pozneje predstojnik ankonske redovne province, jo je vodil dolgo let v miru in modrosti.

Čez nekaj časa pa je Bog dopustil, da je bila njegova duša hudo skušana. V tesnobi in muki se je mrtvil s posti in bičanjem, s solzami in z molitvijo noč in dan, a skušnjave ni mogel pregnati. Pač pa je pogosto hudo obupal, ker je menil, da ga je Bog zapustil. Ko je takole zdvo-mil, je sklenil kot zadnji pripomoček iti k svetemu Frančišku, češ: "Če me sveti Frančišek prijazno sprejme in kakor po navadi zaupno z menoj občuje, upam,

da se me Bog še usmili; če pa ne, bo to znamenje, da me je Bog zapustil."

Odpravi se torej na pot in gre k svetemu Frančišku, ki je ležal tedaj v palači asiškega škofa težko bolan. In Bog mu je razodel vso skušnjava in dušno bridkost brata Ricerija, njegov sklep in njegov prihod. Brž pokliče sveti Frančišek brata Leona in brata Maseja in jima reče: "Pojdita nemudoma mojemu ljubljenu sinu bratu Riceriju naproti, objemita ga v mojem imenu, pozdravita ga in povejta mu, da med vsemi brati na tem svetu njega posebno ljubim."

Ta dva odideta, srečata na poti brata Ricerija, ga objameta in mu povesta, kar jima je sveti Frančišek naročil. Tedaj je napolnila njegovo dušo taka tolažba in sladkost, da se je skoraj onesvestil; in slavil je Boga z vsem srcem, šel in prispel do kraja, kjer je sveti Frančišek ležal bolan. In čeprav je bil sveti Frančišek zelo slab, je kljub temu vstal, ko je slišal, da prihaja brat Ricerij; šel mu je naproti, ga sladko objel in mu rekel: "Brat Ricerij, sin moj predragi, med vsemi brati, ki so na svetu, te ljubim, tebe posebno ljubim." Po teh besedah mu naredi preko čela

znamenje svetega križa, ga poljubi in mu reče: "Predragi moj sin, to skušnjava je Bog dopustil v tvoje veliko zasluženje, če pa nočeš več takih zaslug, naj bo dovolj!"

In glej, čudo! V tistem trenutku, ko je sveti Frančišek izgovoril te besede, je skušnjava brata zapustila, kot da bi je v svojem življenju nikdar ne bil čutil; in bil je ves potolažen.

V hvalo Jezusu Kristusu in ubožcu Frančišku. Amen.

Posodobljeni prevod Alojzija Resa

Pregledal in odmeve prevedel br. Miran Špelič.

Se nadaljuje

Premišljevanje

Bologna je bila v Frančiškovem času pomembno univerzitetno mesto, kar ji je omogočalo svojski napuh v rivalstvu med italijanskimi mesti. Še posebej močan je bil v tem mestu študij prava, tako civilnega kot cerkvenega.

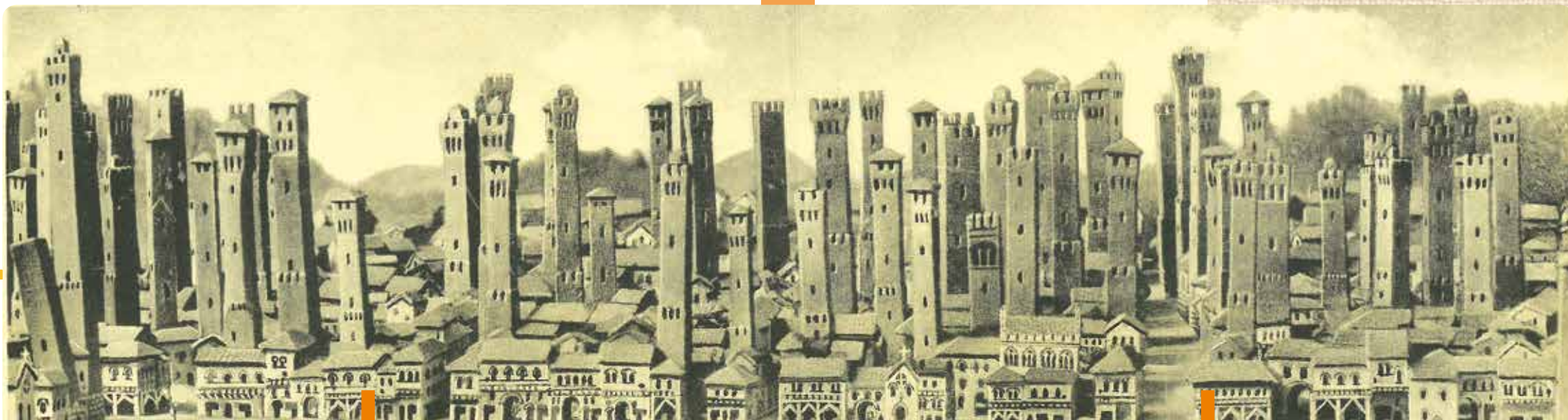
Frančiškov prihod v to mesto in njegova pridiga bi lahko po eni strani samo še prinesla dodatni element k ponosu mesta zaradi pomembnega obiska.

Lahko pa bi se obisk končal tudi s popolnim fiaskom, ker bi takšno mesto lahko gladko zavrnilo Frančiškovo oznanilo ubožstva in skromnosti.

Frančiškovega uspeha pisec Rožic ne opiše s sadovi na ravni mestnega prebivalstva, ampak na dveh izjemnih primerih. Če sta se spreobrnila tako izjemna učenjaka, je moralo tudi običajno prebivalstvo dojeti Frančiškovo sporočilo in se spremeniti.

Pri teh dveh izjemnih spreobrnjenjih, ko dva učenjaka oblečeta redovni habit, pa avtor pokaže tudi na velik razpon med njima. Izpostavi njuno veliko skromnost v odpovedi karieri pri enem in v služenju pri drugem.

Svojsko sporočilo kaže tudi zaključek zgodbe, ki ima morda tudi skrito ost proti pravu in legalizmu. Bivši pravnik namreč začenja dvomiti v odrešenje, saj ga pravo samo na sebi ne more dati. Zato mu Frančišek izkaže posebno ljubezen in gre do roba svojih moči, samo da mu dokaže svoj ljubeči odnos; ta obupanega brata vrne na pot odrešenja. Ljubezen je močnejša od hladne pravne znanosti.

Novice iz Svete dežele

»Našli me boste v zvoku« – glasbeno terapijo v Betlehemu

Preteklo poletje je bila tretja ponovitev intenzivne delavnice glasbene terapije za terapevte in vzgojitelje, ki jo je organiziralo Združenje Pro Terra Sancta.

Tečaja, ki ga je združenje organiziralo v sodelovanju z Institutom Spee in so ga izvedli s podporo in prispevkom Katoliške univerze Srca Jezusovega v Milanu in italijanske škofovске konference, se je udeležilo dvanajst tečajnikov iz Jerihe, Betlehema in Jeruzalema.

»Delavnice sem se udeležil, ker sem zanje izvedel na socialnih omrežjih,« pravi eden od udeležencev, »in ker sem o njej slišal od svojih kolegov, ki so se je udeležili lani. Povedali so mi, da je

zelo dobra, ker se naučiš, kako ravnati s svojim telesom, pa tudi interakcije z okoljem ter s študenti in bolniki.«

Tečajniki so bili različnih starosti in prišli so iz različnih okolij – terapevti in vzgojitelji, študenti in strokovnjaki. Na tečaju so se izmenjevali praktična orodja, plesi in predavanja, kar je vse pripomoglo k dožemanju univerzalnega jezika glasbe.

»Ne pojemo, da bi postali pevci, ampak da bi se naučili prisluhniti drug drugemu in delati skupaj,« je dejal profesor Dario Benatti, ki je tečaj vodil.

»Potreba po vodi«: dejanska pomoč družinam v Betlehemu

Projekt »Potreba po vodi« se je spet začel to poletje. Cilj projekta je zagotoviti nove rezervoarje za vodo, sončne

kolektorje in grelnike vode za družine v stiski iz Betlehema.

Oskrba s pitno vodo na Zahodnem bregu je posebno težka zaradi razdeljevalnega sistema in napeljave, ki sta zastarela, pomanjkljiva in ne ustrezata več higienskim standardom. Velike potrebe po vodi, zmanjšane možnosti oskrbe z vodo in puščanje v vodovodnih sistemih, ki pomeni, da odteče približno 40 odstotkov vode v ceveh, ponazarjajo stisko v bethlehenski skupnosti, ki jo Združenje pro Terra Sancta skuša lajšati vsako leto.

»Živimo v soseski, kjer vodo razdeljujejo le enkrat na tri tedne,« pravi Emad, eden

izmed prebivalcev, »in imeli smo samo en rezervoar z vodo, tako da smo morali svojo eno leto staro hčerko kopati v hiši mojih staršev ali naprositi sosedo, da nam posodijo nekaj steklenic vode! Zdaj je vode dovolj in samodejno se segreje na strehi hiše.«

Problem oskrbe s toplo vodo je bil rešen tudi za Aymana in njegovo nosečo ženo: po vgradnji dveh novih kolektorjev in kotla jim vode ni več treba segrevati na štedilniku. »Plačevati smo morali

zelo visoke račune za plin za to, da smo segreli le malo vode ... in tako ni ostalo nič denarja za druge reči. Zdaj pa bova prihranjeni denar lahko uporabila, da nakupiva nove stvari za prihajajočega otroka!«

Ta dragocena pričevanja nas opominjajo, da dobrine, ki jih imamo za samoumevne, niso take tudi drugod po svetu. So družine, ki se vsak dan zjutraj zbudijo in ne vedo, ali bodo imele vodo za pitje, umivanje in kuhanje.

»To mi je dal program Skupnost Bližnji vzhod«

»Še nikoli nisem srečala toliko ljudi, ki bi me tako močno zaznamovali v tako kratkem času,« pravi Maria ob sklepu druge izvedbe programa Skupnost Bližnji vzhod, ki je namenjen boljši seznanitvi in bolj poglobljenemu razumevanju Bližnjega vzhoda v Izraelu in Palestini, sponzorira in organizira pa ga Združenje pro Terra Sancta v sodelovanju s Katoliško univerzo Srca Jezusovega v Milanu.

Trije intenzivni tedni predavanj in obiskov, od 22. avgusta do 9. septembra 2016, predvsem pa trije tedni, ki so jih bogatila posebna srečanja z ljudmi, ki vsak dan živijo to zapleteno stvarnost. »Srečanja so po mojem mnenju prebudila čut za humanost na še globlji in širši ravni vpričo celotnega konteksta izraelsko-palestinske situacije,« pravi Maria.

Preostalih devet udeležencev, študentov in drugih, ki so prišli z različnih visokih šol v Italiji, čuti podobno. »Kakovost

programa je bila zelo visoka,« pripoveduje še ena mlada udeleženka, »in to ne le z zgodovinsko-političnega vidika. Bilo je čudovito nenehno srečevati zanimive in živahne ljudi, ki se morajo s to situacijo soočiti vsak dan. Posebno zanimivi so bili »netipični« ljudi, kot so David Nehaus, sestra Donatella iz otroške bolnišnice Karitas, profesor z univerze v Betlehemu, direktorica sinagoge, italijanski policist v Hebronu ...«

Iz nastanitvene baze v Betlehemu so mladi hodili obiskovat številne tam živeče ljudi, študijske centre, združenja ter dobrodelne in kulturne ustanove na tem območju. Od Jeruzalema do Hebrena, od Nablusa do Jerihe, od Betanije do Sebastije, pa na sever države, vzdolž obale Galilejskega jezera, na sredozemsko obalo, do prizorišča odkritja Akre, do Golanske planote, pa vse do meje s Sirijo in Libanonom.

»Vsem mladim, kot sem sam, bi priporočal to vrsto izkušenj,« pravi drug udeleženec, »zato da bodo lahko te kraje videli na svoje oči in se dotaknili stvari z lastnimi rokami. Ta resničnost bi sicer ostala neodkrita, pozabljena ali preprosto spregledana.«

Konkretna resničnost je drugačna od tiste, predstavljene v medijih ali v knjigah, vključno s tistimi, ki pripravljajo bralce na to potovanje. »Kot vedno, je veliko bolje naučiti stvari se s soočanjem z resničnostjo in njenimi protagonisti, kar nam je ta program gotovo omogočil, ne pa le zvedeti o njih iz knjig.« In če je kdo mislil, da bo dobil »resničen vpogled v tamkajšnje razmere«, so ti trije tedni programa pokazali »Toliko novih vprašanj! Toliko jih je!«

Uspeh programa je letos spet zagotavljalo sodelovanje profesorjev in strokovnih sodelavcev iz Združenja

pro Terra Sancta, predvsem pa ljudje, ki so bili pripravljeni v njem sodelovati in svojo resničnost splesti v »mozaik nepozabnih obrazov«, kot ugotavlja Maria, ki pravi: »Kar vtisnili so se mi v srce in me nekoliko spremenili.«

Obisk pri beguncih na Rodosu: požrtvovalnost p. Luka in podpora Združenja pro Terra Sancta

Brezdelno čakajo na rešitev. Nekateri od njih le nekaj dni, drugi več tednov, nekateri pa več mesecev. Vsi so begunci, ki so pristali na otoku Rodos. Prihajajo iz Sirije, Iraka ali Afganistana. Ko jih obiščemo, gledajo star film s Charliejem Chaplinom na starem projektorju, ki projicira slike na umazano in provizorično steno. Čas preživljajo tako, kakor ga pač lahko, v čakanju, da bo Evropska unija odločila o njihovi usodi.

»Trenutno jih je tu približno osemdeset,« nam pove starejši gospod, Grk, ki vodi center. »Vsi so pobegnili iz tragičnih situacij v svojih domovinah. Imamo kristjane iz Erbila in muslimane iz Alepa, iraške begunce in Libijce, odrasle in otroke, v nekaterih primerih so tu cele družine,« nadaljuje.

P. Luka je župnik na Rodosu in je frančiškan iz Kustodije Svete dežele. Pravi, da »vsako leto prihaja mnogo turistov. Ko so ugotovili v kakšnih nevzdržnih razmerah ti ljudje živijo, so začeli prinašati hrano zanje kar k nedeljskim mašam. Bili so zelo radodarni. Vendar je teh nekaj zadnjih mesecev pravi izziv. Ni infrastrukture, da bi lahko pomagali vsem. Nekateri begunci so morali spati v šotorih. Ni stranišč ali tople hrane. Na srečo so tukajšnji župani in vodstva hotelov pokazali veliko solidarnost.« Toda tudi njihova radodarnost ima svoje meje.

Otok Rodos v resnici »živi« samo v času poletne sezone, ko se sem zgrinjajo turisti, medtem ko pozimi živijo le od letnega dohodka. »Razen majhnih kmetij tukaj ni ničesar drugega,« nam pove p. Luka.

Obleka, ki visi na vrhovi, in plesnive stene stare klavnice tvorijo osnovo tega begunskega taborišča. »Rad bi se zahvalil osebju v Združenju pro Terra Sancta, da so se takoj odzvali na izredne razmere in poslali finančno pomoč, vendar to še

vedno ne zadošča!« Begunci potrebujejo vse: v prvi vrsti osnovno življenjsko oskrbo, vendar, kot pravi p. Luka, se moramo osredotočiti tudi na izobraževanje. »Skušam skrbeti za otroke. Ko jih grem obiskat, vedno prinesem čokolado, piškote in igre, vendar potrebujejo tudi izobrazbo. Nekateri od njih niso bili v šoli že celi dve leti! To res ni prav.«

Ko jih gledam, kako se igrajo s preluknjano žogo, kmalu postane jasno, da jim moramo zagotoviti prihodnost. Ampak brez izobrazbe ni prihodnosti. »Želimo iti v šolo; naveličali smo se igrati cele dneve,« so nam povedali otroci.

V podporo dela p. Luka je Združenje pro Terra Sancta poskušalo pomagati z donacijami, ki smo jih prejeli; vendar je to le kapljica v morje potreb. »Ljudje danes ne darujejo več, ker mislijo, da je vprašanje beguncev na Rodosu že rešeno. Na žalost pa ni tako, le videti beguncev ni več, ker so jih umaknili pred turisti.«

Tako kot ta dva moža, ki sta nas pozdravila, ko smo zapustili mesto, tudi vsi drugi ležijo na svojih ležiščih, zdolgočasi, nekateri kadijo ter sanjajo o dnevu, ko jih bo ladja ponesla k varnejšim obalam ali ko bodo dobili kaj za pod zob.

Očarljiva srednjeveška mesta si kar sledijo

S kolesom po Romantični cesti v Nemčiji

Kam pa gremo letos, smo se vprašali na našem druženju na Mlačici pri Mojstrani, kamor nas je pomlad povabil Jože. Predlagani sta bili dve poti: od Brezij do Medžugorja ali v Nemčijo po Romantični cesti. Večina se je odločila za drugi predlog in tako so se priprave lahko začele.

Vodja skupine in predsednik Društva prijateljev Svete dežele pater Peter je določil datum potovanja, poiskal sponzorje in uredil druge organizacijske zadeve, Marjan pa je pripravil opis poti in krajev, skozi katere vodi pot. Prijavilo se je 13 kolesarjev, za volan spremljevalnega avtodoma je ponovno sedel Rudi.

Jedro ekipe, ki je na svojih poteh spoznala številne evropske dežele, je že ustaljeno, vsako leto pa se pridruži kakšen nov član. Letos sta bili to Brigita in Minka. Pater Peter je poskrbel za prenočišča in duhovno oskrbo, Marjan je imel na skrbi navigacijo na poti, Jože in Janez sta tudi letos skrbela za kuhinjo, dekleta so pomagala pri pripravi hrane, pospravljanju in pomivanju. Sergio je hitro odpravljal napake na kolesih, Tomo pa je imel vedno pri roki kakšno kapljico za dušo privezat. Skupina je zato odlično funkcionirala in na koncu smo si bili edini, da smo preživeli devet prijetnih dni.

Potep po Romantični cesti je najboljša možnost za spoznavanje srednjeveške Nemčije

Ob njej leži več kot dvajset malo večjih in nekoliko manjših južnonemških mest, bogatih z zgodovino, umetnostjo in kul-

turo. Dogodki, kot so srednjeveške igre, kakršne smo doživeli v Rottenburgu, so nam dali občutek, da se je časovni stroj zavrtel nazaj za petsto in več let. Čeprav so bili številni kraji v vojni vihri poškodovani, so danes odlično in strokovno restavrirani in obnovljeni. Tu je delovalo precej svetovno znanih umetnikov: Balthasar Neumann, ki je zgradil veličastno palačo rezidence v Würzburgu, slikar in kipar Tilman Riemenschneider je obogatil predvsem stavbe v dolini reke Tauber, slikar in pesnik Carl Spitzweg pa je bil zaljubljen v mesteci Rottenburg in Dinkelsbühl. Tiste, ki jih zanima geologija, bo pritegnilo raziskovanje mesteca Nördlingen, ki leži v kraterju premera 25 km, ki ga je pred 14,5 milijoni let povzročil padec meteorita.

Darovi za Sveto deželo (oktober–november 2016):

Darko Morel	5,00 €
Frančiška Metelko	10,00 €
Jože Dlopst	10,00 €
Stanislav Stanič	10,00 €
Jože Lojk	10,00 €
Tončka Zalaznik	10,00 €
Marija Jelnicar	15,00 €
Boža Pirkovič	15,00 €
Ida Uzmah	20,00 €
Sandi Krasna	20,00 €
Gašper Blažič	20,00 €
Bojana Uršič	20,00 €
Ferdinand Špendal	50,00 €
Marija Magdalena Varl	50,00 €
Vlasta Globevnik	60,00 €
Nika Beravs	60,00 €
Alfred Brežnik	200,00 €
Tatjana Kobi	1.000,00 €
SKUPAJ	1.585,00 €

Na poti vsakega po malo: prijetno druženje, rekreacija, kultura in duhovna oskrba

Doživeti dopust na kolesu je nekaj najboljšega. Kolesarji smo preprosti ljudje. Vsak mora poskrbeti zase, da bo med vožnjo pravilno oblečen, da bo varen in predvsem da bo prilagodil svoje sposobnosti in vožnjo ostalim v skupini. Vsak od članov skupine se potruji, da prispeva svoje znanje in sposobnosti in tako pripomore k dobremu počutju cele skupine.

Kolesarji Društva prijateljev Sv. dežele smo v letih druženja skupaj prekolesarili nekaj tisoč kilometrov. Izoblikovalo se je jedro skupine, kateremu se vsako leto pridruži ali izostane kdo od nas. Bili smo v številnih evropskih deželah: v baltskih državah, Romuniji in Bolgariji, Albaniji, Makedoniji, Grčiji in Turčiji, pa na španskem Caminu, po Frančiškovih poteh v osrednji Italiji, ob Renu v Nemčiji in Loari v Franciji in letos po Romantični cesti na Bavarskem. Težko bi se odločil, katera od poti mi je ostala najbolj v spominu, saj je bila vsaka od njih nekaj

posebnega. Na poti po Albaniji smo od blizu spoznali grehe postkomunistične dežele, na Frančiškovih poteh se nas je dotaknilo sporočilo tega po telesu malega, po duhu pa velikega moža, letos smo začutili bogastvo srednjega veka in dežele, ki ji je uspelo obnoviti po vojni porušene kraje in z njimi številne kulturne spomenike. Povsod, kjer smo potovali, smo se ustavljali predvsem v cerkvah in se v nekaterih, tudi ob maševanju p. Petra, priporočili Bogu za srečno pot.

Nadaljevanje lahko preberete na:

www.ofm.si/zbj/revija_BF/Romanticna-cesta/

Zapisal: Marjan Bajt

Donatorji – kolesarstvo 2016 – Romantična cesta.

Tudi letošnje kolesarjenje smo ob lastni udeležbi izvedli s pomočjo naših darovalcev, ki so se darežljivo odzvali na naše prošnje. Naj bo na tem mestu ponovno zahvala in morda tudi namig, da se bomo prihodnje leto znova odpravili s kolesi kam po svetu. Hvaležnost je vedno tudi nova prošnja.

Romanje ob praznovanju Lurške Marije na Barbano v Italiji

11. FEBRUAR 2017

1 DAN avtobus

»Zvonovi zvonijo, premilo pojo ...«

Program:

Odhodi avtobusa: Kranj 6.30, Kamnik 6.55, avtobusna postaja v Ljubljani (št. 30) 7.30, Dolgi most 7.40

Vožnja do Gradeža in tam prestop na ladjo, ki nas pelje na otoček Barbano. Tam imamo lurško pobožnost s slovesno sv. mašo; okrepčilo z lastne torbe,

nadaljevanje do Ogleja, obisk bazilike in nadaljevanje na Sveto Goro, kjer bo pozno kosilo in še obisk Svetogorske Kraljice. Povratek približno do 19h. Enotna cena: 40 € (članska); nečlanska 45€.

Prijave (plačilo ob prijavi), sicer do zasedbe mest.

Pripravil p. Peter

PRIJAVE

po pošti, telefonu, na spletu ali e-pošti:

DRUŠTVO PRIJATELJEV SVETE DEŽELE V SLOVENIJI

Tržaška 85, 1000 Ljubljana, SLOVENIJA

Telefon: 01 24 44 250, GSM: 041 669 134

www.sveta-dezela.si

komisariat@rkc.si

Mari Jože Osredkar OFM
TEOLOGIJA ODNOSA
IN BESEDA JE ČLOVEK POSTALA

Odnos je nekaj duhovnega, nekaj, kar se ne vidi, nekaj česar človeški čuti ne zaznajo neposredno. Pa vendar je odnos za posameznikovo življenje nekaj eksistencialno pomembnega. Je pravzaprav naš življenjski prostor: »v njem živimo, se giblujemo in smo«. Še več, odnos je ključ za razumevanja vere in Boga.

format 16 x 23 cm
obseg 148 strani
cena 12 €

V PRIPRAVI PRI ZALOŽBI BRAT FRANČIŠEK:

Ilia Delio OSF
FRANČIŠKANSKI POGLED NA STVARSTVO

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Frančišek**
Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 2429312; faks: 01 2429313; e-mail: zbf@ofm.si
www.ofm.si/zbf/